

Amerikas Latviešu Baptistu Apvienības Mēnešraksts

KRISTĪGĀ BALSS

Nr. 1

2020. g. janvāris, februāris, marts

91.1.

„Tas, kas sēdēja goda krēslā teica: Redzi, visu es daru jaunu. Tad viņš teica: Raksti! Jo šie vārdi ir neapšaubāmi un patiesi.”

Jāņa atklāsmes gr. 21:5

Redakcijas kollēģijas piezīmes

Šogad marta mēnesis ietver gandrīz visu Ciešanu, Gavēņa laiku, kas sakās ar Pelnu trešdienu 26. februāri un beidzas ar Pūpolu svētdienu 5. aprīlī. Šis ir laiks, kad mūsu skats tiek vērsts uz Jēzus Kristus sāpju ceļu, Viņam dodoties uz Jeruzālemi. Kas Viņu tur gaida, to Viņš apliecina saviem mācekļiem jau Filipa Cēzarejas robežās: “..ka viņam būs jaiet uz Jeruzālemi un būs daudz jācieš no vecajiem, virspriesteriem un rakstu mācītājiem un ka viņam jatiek nonāvētam un pēc trīm dienām augšamceltam.” (Mat. ev. 16:21b) Apustulim Pēterim šāda runa nav pieņemama. Viņš protestē, sakot: “Lai Dievs pasārgā Tevi Kungs! Tas nekad nenotiks!” Bet Jēzum ir asi vārdi Pēterim, līdzīgi tiem, ko sacīja velnam, kad tika kārdināts sava darba sakumā: “..Atkāpies no manis, sātan, tu man esi par apgrēcību, tu nedomā pēc Dieva, bet pēc cilvēka prāta.” (Mat. ev. 16:23)

Ir iespējams, ka staigājot šajā mēnesī līdz ar Kristu pa sāpju ceļu pretī Golgātai, Korona vīrusa dēļ, kas paršalc pasauli, ticīgiem, kopā ar daudziem citiem, būs jāstaigā personīgs sāpju ceļš. Šis vīruss marta sākumā, kad rakstu šos vārdus, ir skāris desmitiem tūkstošus un prasījis tūkstošiem dzīvību. Šeit Savienotajās Valstīs tas tikai ir sācis izplatīties. Kādi būs apstākļi, kad jūs lasīsiet šis rindiņas aprīļa sākumā, to neviens nespēj paredzēt. Kādā stāvoklī būs pasaule Pūpolu svētdienā, Ciešanu nedēļā, Lielā Piektdienā un Lieldienās, tas zināms ir vienīgi Dievam.

Viena lieta, kas mums, ticīgajiem, ir skaidra, ka Kristus būs ar mums, lai kas mūsu dzīvēs notiks nākošajās nedēļās, mēnešos un gados. Viņš, kuŗš staigāja sāpju ceļu pretī krustam, būs ar mums visās mūsu sāpēs un bēdās. Kaut sāpes, ciešanas un nāve mums, cilvēkiem, joprojām ir mistērija, zinām, ka uzvara par visu Jauno, uzvara par grēku un nāvi pieder mūsu augšamcēlušam Kungam.

Kad Jēzus Kristus sacīja apustulim Pēterim un pārējiem mācekļiem, ka Viņš pēc trim dienām augšamcelsies, tie šos vārdus nesaprata. Tikai pēc tumšās Ciešanu nedēļas, pēc krusta un kapa, kad

dzīvais Kungs stāvēja viņu vidū, rādot savas naglām caurdurtās rokas, mācekļi ticēja un spēja ticībā izsauktis: “Mans Kungs un mans Dievs!” Tā arī ir mūsu, Viņa draudzes, ticības apliecība, kā šajās Lieldienās tā katrā mūsu dzīves dienā.

Māc. Dr. U. Ukstiņš

Redakcijas kollēģija: māc. Dr. U. Ukstiņš, māc. O. Cakars, P. Aļļe. Mūsu tīmekļa lapas adrese:

www.kristigabalss.com

Informācija: info@latvianbaptistsinamerica.org

ALBA tīmekļa lapa:

www.latvianbaptistsinamerica.org

SATURS

Redakcijas kollēģijas piezīmes—māc. Dr. U. Ukstiņš	2
Podnieks un trauki — māc. Dr. U. Ukstiņš	3
Svētības paradoksi — māc. Edgars Mažis	6
Ozianna Augstībā—māc. Dr. Pauls Barbins	9
LielāsPiektdienas dzejas —māc. Oļģerts Cakars	11
Pārdomas Lielā Piektdienā —māc. Dr. U. Ukstiņš	12
Mīlestība kuŗa piedod—Ralfs Augstroze	12
Mīlestība kuŗa pārveido — Kārlis Augstroze	13
Mīlestība kuŗa rūpējas — Inta Stepanik	14
Mīlestība kuŗa jautā — Inta Augstroze	15
Mīlestība kuŗa cieš — māc. Dr. U. Ukstiņš	16
Mīlestība kuŗa uzvar— Gatis Ķeris	17
Mīlestība kuŗa uzticās — Benita Ukstiņa	18
Ziņojums par kongresa dienām	19
Ziemsvētki Bukskauntijā - Benita Ukstiņa	20
Ziemsvētku concerts Filadelfijā—māc. Ukstiņš	22
Kā tas bija pirms 35 gadiem—Gatis Ķeris	24

PODNIEKS UN TRAUKI:

Pārdomas jaunajā gadā: Dieva suverēnitāte un cilvēku brīvība Jeremijas grāmatā 18:1-11

Māc. Dr. Uldis Ukstiņš

I.

Tikai vienreiz manā dzīvē man ir bijusi izdevība būt podniekam. Tas bija, kad vēl biju zēns un gāju piektajā klasē Klīvlāndes pilsētā. Tur mākslas klasē visiem studentiem iedeva māla pikas no kuŗām vajadzēja izveidot vai nu mazu vāzi, jeb krūzi, vai kādu bļodiņu. Mans centiens būt podniekam pārāk labi neizdevās. Kad biju izveidojis savu vāzīti, uzlicis glazūru un nodevis to dedzināt, tai radās liela plaisa un tādēļ bija nederīga un aizmetama. Šeit nebija mīcamais māls, ko vareja atkal pārveidot. Es par šo neveiksmi atminos, ka biju diezgan sašutis. Pieņemu ka jūs, tāpat kā es, esat redzējuši podniekus strādājam. Varbūt esat paši bijuši podnieki. Es podniekus esamu redzējis tikai mākslas tirdziņos, kur ir interesanti vērot, kā no pelēkas māla pikas izveidojas krāšņs mākslas darbs. Parasti tiek arī izstādīti pabeigtie darbi, kas ir apstrādāti ar glazūru, dedzināti krāsni, ir ļoti skaisti.

Podnieka darbs nav pamatā mainījies kopš Jeremija laikiem un tas bija pazīstams jau sen pirms tam. Lasīju, ka podniecība ir viena no visvecākajām profesijām. Mūsu rakstvietā, pravieša Jeremijas grāmatas 18. nodaļas sākumā, Dievs tiek pielīdzināts podniekam. Lasām, ka Dievs saka uz jūdu tautu: *„jūs esat manā rokā kā māls podnieka rokā!”* (Jerem. 18:6b)

II.

Pravietis Jeremija saņem Dieva pavēli: *“Celies, ej uz podnieka namu, un tur es tev likšu sadzirdēt manus vārdus!”* (Jerem. 18:2) Dievs sūta Jeremiju uz podnieka namu, ne lai macītos podniecību, bet lai mācītu pravietim par Sevi. Šeit ir vizuāla līdzība.

Apvienības priekšsēdis māc. Dr. U. Ukstiņš Foto: Pēteris Aļļe

Mēs zinām, ka Jēzus savā dzīves laikā stāstīja daudzas līdzības, kuŗas mums māca par Dieva raksturu, un par to, ko Dievs no mums sagaida. Kuŗš no mums, dzirdējis līdzību par Pazudušo dēlu, vai līdzību par Žēlsirdīgo samarieti, varētu tās aizmirst? Tāpat ir ar šo vizuālo līdzību, kuŗu Dievs dod Jeremijam. To izlasījuši, mēs nevaram arī to aizmirst.

Šī vizuālā līdzība podnieka darbnīcā mums māca ļoti dziļas un nopietnas patiesības par Dieva suverēnitāti, Dieva pārvaldīšanu

par mūsu pasauli un par mūsu, cilvēku, brīvību izšķirties. Tā liek mums prasīt, kā šīs divas dievišķās patiesības, kas abas atklātas Bībelē, ir apvienojamas? Šī līdzība liek mums prasīt, kā Dieva noteikšana par tautām un to pilsoņu, un vadītāju dzīvē, apvienojama ar viņu brīvību izšķirties, kā rīkoties? Šīs ir patiesības, kuŗas Dievs vēlas mācīt Jeremijam un, protams, arī mums, kas lasām viņa grāmatu šodien.

1. Šī redzamā līdzība, kas atklājas pravietim podnieka darbnīcā, liecina pirmkārt, ka Dievs ir noteicējs šajā pasaulē. Katram cilvēkam un katrai tautai Dievs dod noteiktu uzdevumu: (a) Dievam ir plāns katra cilvēka dzīvei, tavai dzīvei; (b) Dievam ir plāns katras tautas dzīvei. Un beidzot: (c) Dievam ir plāns visai pasaulei.

a. Podnieks savā darbnīcā nespēlējas ar māla piku, bet nopietni piestrādā pie tās veidošanas objektā, kas viņam prātā; būtu tas kāds pods, kāda bļoda, vāze vai krūze, jeb kāds cits mākslas darbs. Viņš vēlas veidot kaut ko, kas derīgs un lietojams, bet arī skaists.

Šeit pat, Jeremija grāmatas sākumā, dzirdam Dievu uzrunājam Jeremiju un sakām: *“Pirms tevi radīju mātes miesās, es jau pazinu tevi, pirms vēl tu pameti mātes klēpi, es jau svētīju tevi, par pravieti tautām es iecēlu tevi.”* (Jerem. 1:5) Dievs bija izredzējis Jeremiju par pravieti tautām pirms viņa piedzimšanas. Jeremija iebilst pret šo Dieva izvēli: *“..Ak, Kungs Dievs! Es nezinu, ko lai runāju, es esmu vēl zēns!”* (Jerem. 1:6) Un Dievs atbild Jeremijam: *“..Nesaki: es esmu vēl zēns, – jo tu iesi visur, kurp tevi sūtīšu, un runāsi visu, ko pavēlēšu!”* (Jerem. 1:7) Dievam ir plāns katra viena dzīvei, tāpat kā Viņam bija plāns Jeremija dzīvei. Mēs lasām 139. Dāvida dziesmā: *“vēl dīglī mani skatīja tavas acis, un tavā grāmatā uzrakstītas visas dienas, kas bija sataisītas, pirms klāt kaut viena no tām.”* (Psalmi 139:16)

b) Dievam ir plāns katras vienas tautas dzīvei. Dievs veidoja Israēlu aicinot Ābramu no tautu tautām, no pagānu vidus, lai caur viņu visas tautas būtu svētītas. Dievs saka caur pravieti Jesaju: *“..es tevi darīšu par gaismu tautām, lai mana glābšana sniegtos līdz zemes malai!”* (Jesajas 49:6b)

Bet kad Israēls nepilda šo sūtību, novērsdamies no Dieva un pieķerdamies elkiem, Dievs sūtīja Glābēju, sūtīja Jezu Kristu. Vecais Simeons, kad Jēzus vecāki nes viņu uz templi svetīšanai, saka par Jēzu, citējot minētos pravieša Jesajas vārdus: *“jo manas acis ir redzējušas tavu pestīšanu, ko tu esi sataisījis visu tautu priekšā, gaismu, kas atklāsies pagāniem un godību Israēlam, tavai tautai.”* (Lūkas ev. 2:30-32) Kaut Israēls bija sevišķi Dieva izredzēta tauta, Dievam ir arī plāns katras vienas valsts vēsturei, vai tā būtu Latvija vai Savienotās valstis, vai Brazīlija, vai Bolīvija, vai kāda cita tauta. Viņš vēlas, lai visu tautu pilsoņi nāk ticībā pie Viņa un kalpo saviem līdzilvēkiem un arī svešniekiem viņu robežās.

c. Un Dievam ir plāns visai pasaulei! No dienas kad Ādams un Ieva novērsās no Viņa un krita grēkā, Dievam bija plāns sūtīt Mesiju, sūtīt Glābēju, lai aicinātu pasauli, ko tik ļoti mīlējis, atpakaļ pie sevis. Viņam ir plāns Kristus otrajai atnākšanai, kad tiks nodibināta Viņa mūžīgā valstība, kurā visu tautu pilsoņiem būs vietas. Tā lasām Atklāsmes gramatā, kur apustulis Jānis raksta: *“Pēc tam es ieraudzīju, un redzi – liels pūlis, ka ne saskaitīt, no visām tautām un*

ciltīm, un ļaudīm, un valodām, kas baltos tērpos un palmu zariem rokās stāv troņa un Jēra priekšā. Viņi sauc skaļā balsī: “Pestīšana pieder mūsu Dievam, kas sēd tronī, un Jēram!” (Atkl. gr. 7:9-10)

Kā podniekam ir plans, ko darīt ar mālu, tā Dievam ir plāns, ko darīt ar mūsu dzīvēm, katras tautas vēsturi un visu pasauli. Dievs atklāj šo plānu caur savu vārdu Bībeli un caur savu Svēto Garu katrai mūsu individuālai dzīvei.

2. Otrkārt, notikumi podnieka namā liecina, ka Dieva radība ir laba, bet grēks to ir samaitājis. Lasām: *“Un trauks, ko podnieks darināja no māliem, neizdevās un viņš atkal ķērās klat un pārtaisīja to par citu trauku, kā viņam šķita labi.”* (Jerem.18:4) Svarīgākais jautājums ir: kāpēc trauks neizdevās? Ja Dievs ir pilnīgs un visspēcīgs, kāpēc Viņa darinātais trauks iznācis nepilnīgs? Trauks nederīgs pildīt to uzdevumu, kam podnieks (Dievs) to darinājis? Jeb prasot to citādi: kāpēc grēks samaitāja Dieva labi radīto pasauli un cilvēku?

Kas ir vainīgs? Vai podnieks? Vai trauks, kuŗu viņš veidojis? Šo jautājumu gaismā šeit jāpiezīmē, ka šī ir līdzība. Mēs neesam māls. Mēs esam cilvēki ar brīvu gribu. Izšķiršanās paklausīt, vai nepaklausīt Dievam, mūsu Radītājam ir mūsu. Vai Dievs nebūtu spējīgs piespiest mūs paklausīt? Protams, Viņš ir spējīgs to darīt! Bet Dievs radīja cilvēku ar brīvību izšķirties.

Mēs lasām Mozus pirmās grāmatā, otrajā nodaļā: *“Un Kungs Dievs izveidoja no zemes pišļiem cilvēku. un iepūta viņa nāsīs dzīvības dvasi, un cilvēks kļuva par dzīvu būtni.”* (I Mozus gr. 2:7) Dievs iedvēš katrā cilvēkā savu dzīvības dvasi. Katrā cilvēkā ir Dieva gars, bet ticīgajos, jaunos radījumos, ir Viņa Svētais Gars.

Vaina, ka trauks neizveidojās pareizi, nav pierakstāma podniekam, bet traukam. Protams, cilvēku podnieks var kļūdīties, bet ne Dievs, ko simbolizē podnieks šajā līdzībā. Mālam var būt piejaukumi, kas dara to nederīgu veidot labu trauku, jeb tam var būt citi trūkumi, kas arī to dara nederīgu. Cilvēks var lietot viņam no Dieva doto brīvību Viņam nepaklausīt. Nepaklausība Dievam, pēc definīcijas, ir grēks!

Lasām mūsu rakstvietā: *“..viņš (tas ir podnieks) atkal ķerās klāt un pārtaisīja to par citu trauku, kas viņam šķita labi.”* (Jerem. 18:4b) Mēs lasām Pāvila 2. vēstulē korintiešiem: *“Tādēļ tas, kas ir Kristū, ir jauns radījums; viss vecais ir pagājis, un redzi – viss tapis jauns!”* (2. korint. 5:17) Vecais, grēcīgais trauks beidz eksistēt un podnieks to pardara par jaunu trauku. Nakošā panta sākumā apustulis Pāvils raksta: *“Viss ir no Dieva..”* (2. korint. 5:18a) Kā vecais māla trauks nespēj pats sevi pārveidot par jaunu trauku, tā arī mēs neesam spējīgi sevi pārveidot par jauniem radījumiem. Pestīšana Kristū ir Dieva dāvana! Bet dāvanu tomēr ir jāpieņem. Mums ir dota brīva izšķiršanās: pieņemt Kristu kā savu personīgo Pestītāju, jeb Viņu noraidīt. Kristus aicina: *“Nāciet!”* Mūsu ir izšķiršanās, paklausīt šim acinājumam, vai nepaklausīt.

III.

Dievs uzrunā Israēla tautu tai sakot: *“Israēla nams, vai lai es nedaru ar jums tā, kā šis podnieks dara, saka Kungs, redzi, Israēla nams, jūs esat manā rokā kā māls podnieka rokā!”* (Jerem. 18:6) Podnieks, redzot ka trauks nav izdevies, saspiež to atkal māla pikā un sāk veidot jaunu trauku. Dievs saka uz Israēla tautu, ka Viņš var ar to rīkoties, kā podnieks rīkojas ar mālu. Ja tauta nav paklausīga Viņa gribai, Viņš sāk veidošanas darbu no jauna. Dievs saka: *“Drīz es runāšu par tautu un valsti, lai nīdētu, plēstu un deldētu.”* (Jerem.18:7) Dievs piedraud Israēla tautai iznīcību tās nepaklausības dēļ.

Musu Apvienības (ALBA) kongresa dienās pagājušā gadā mācījāmies par pravieti Jonu, kuŗš runāja Dieva vārdu uz Ninivi: *“..Vēl četrdesmit dienas, tad Ninive tiks sagāzta!”* (Jonas gr. 3:4b) Ninivei Dievs piedraud iznīcību tās napaklausības, tās grēku dēļ. Bet ninivieši atgriežas, nožēlodami savus grekus, un Dievs atcēla sodu. Tas ir par ko lasām šeit Jeremijas grāmatā: *“Bet ja tie novērsīsies no sava ļaunuma, par ko ar tiem runāju, es rimšu un nedarīšu tiem ļaunu, kā biju domājis.”* (Labāk būtu tulkot nesodīšu tos, kā biju domājis.) Jonas grāmatā mācamies, ka Jona sadusmojās par Dieva atcelto

sodu un rādīto žēlastību pagāniem, niniviešiem. Jāprasa, vai viņš dusmotos arī, ja Dievs atceltu piedraudēto sodu savai tautai, Israēlam, kad Israēls nožēlo un pamet savu grēcīgo rīcību? Varbūt Jona domāja, ka Israēls ir pelnījis Dieva žēlastību, bet ne pagāni.

Bet notiek arī pretēji Dieva rīcībā ar tautu: *“Drīz es runāšu par tautu un valsti, lai celtu un destītu!”* (Jerem. 18:9) Dievs solīja svētīt Israēlu, savu izredzēto tautu, bet ja tauta no Viņa novēršas, tad sods ir neizbēgams! Tā lasām: *“Bet, ja tie darīs ļaunu manās acīs un neklausīsies manā balsī, es rimšu, un nedarīšu tiem labu, kā biju domājis.”* (Jerem.18:10). Vai Dievs ir mainījis savu nostāju pret tautu? Nebūt nē! Nostāja Dievam ir vienumēr tā paša; paklausība tiek svētīta, nepakalusība, grēks saņem sodu.

Jeremija runā šos Dieva vārdus uz jūdu tautu, kad tā ir novērsusies no Viņa. Tauta nevar saprast, kadēļ tai draud sods un iznīcība. Tā prasa: *“Kā tad Dievs var mūs pamest? Mēs taču esam Viņa izredzētie, Viņa goda trauki.”* Bet Dievs pielaiž, ka Jūda tiek vesta gustniecībā, lai tā apzinās savus grēkus, savu elkkalpību un atgriežas pie Viņa, lai Viņš var veidot jaunu, sev uzticīgu tautu.

Beidzamajā pantā mūsu rakstvietā lasam: *“Tagad saki (Jeremija, tu saki) Jūdās vīriem un Jeruzālemes iemītniekiem: tā saka Kungs: redzi, es jums kā podnieks veidoju ļaunu un kaļu plānus pret jums.”* (Jerem. 18:11a) Kā podnieks Dievs ņem Israēlu savās rokās kā mala trauku, ko saspiež atkal māla pikā, lai veidotu jaunu trauku, lai veidotu jaunu tautu savam godam. Dievs turpina uzrunāt jūdu tautu: *“..Atgriezieties jel katrs no sava ļaunā ceļa un dariet, ka top labs jūsu gājums un jūsu darbi.”* (Jerem. 18:11b)”

Cilveki, kas atgriežas no ļauna un grēkus nožēlo, tie tiek glābti. Tie tiek veidoti no jauna, kā podnieks veido jaunu trauku. Šie ļaudis, kā saka apustulis Pāvils, ir jauns radījums tam Kungam par godu! Būsim mēs šādi ļaudis, dzīvojot dzīves šajā jaunajā gadā, kurus Dievs var lietot un svētīt!

māc. Dr. Uldis Ukstiņš

SVĒTĪBAS PARADOKSI

Māc. Edgars Mažis

Mateja 5, 1-12

1 Kad viņš ļaužu pulku redzēja, viņš uzkāpa kalnā un nosēdās, un viņa mācekļi sapulcējās pie viņa. 2 Savu muti atdarījis, viņš tos mācīja, sacīdams: 3 "Svētīgi garā nabagi, jo tiem pieder debesu valstība. 4 Svētīgi tie, kam bēdas, jo tie tiks iepriecināti. 5 Svētīgi lēnprātīgie, jo tie iemantos zemi. 6 Svētīgi izsalkušie un izslāpušie pēc taisnības, jo tie tiks paēdināti. 7 Svētīgi žēlsirdīgie, jo tie dabūs žēlastību. 8 Svētīgi sirdsšķīstie, jo tie Dievu redzēs. 9 Svētīgi miera nesēji, jo tie tiks saukti par Dieva bērniem. 10 Svētīgi taisnības dēļ vajātie, jo tiem pieder debesu valstība. 11 Svētīgi jūs esat, ja jūs lamā un vajā un ar meliem par jums runā visu ļaunu manis dēļ. 12 Esiet priecīgi un līksmi, jo jūsu alga ir liela debesīs, jo tā tie vajājuši praviešus, kas pirms jums bija.

Svētības paradoksi

Pazīstami vārdi. Daudzreiz lasīti. Vai šorīt es dzirdēšu kaut ko sev un savai dzīvei? Vai kaut kas mainīsies, kad es aiziešu mājās? Vai es vēlos, lai kaut kas mainītos? Nereti mēs jūtamies tik mierīgi un labi dievnamā, ka nekas mūs neuzrunā, nekas mūs nemaina. Bet šie Jēzus vārdi liek apstāties. Kāpēc? Tāpēc, ka tie ir tik nelógiski un nesaprotami šodienas cilvēkam. Jēzus, sākot slaveno Kalna svētrunu, izaicina mūs domāt par to, kas ir svētība? Daudziem cilvēkiem vārds "svētība" ir kaut kas mistisks. Nu ir labi, ja tā ir, bet, kas tā ir, to neviens īsti nezina. Mēs nereti svētību mēram ar panākumiem, veselību, ģimeni un bērniem, Bet tas rada izjūtu, ka svētība ir kā loterija. Varbūt Tev laimēsies izvilkt lielo laimestu. Grieķu valodā lietotais vārds var tikt tulkots kā svētīgs, laimīgs, veiksmīgs vai visi trīs vārdi kopā, jo nav tāda viena vārda, kas pateiktu, kas ir svētīgs.

Jēzus izsaka teikumus, frāzes, kas raksturoja jauno laikmetu, mesiānisko laiku. Citiem vārdiem, Jēzus slēptā veidā pasaka, ka Viņš ir Mesija, Dieva sūtītāis. Un tāpēc šie vārdi pat šodien mums ir grūti saprotami, jo ir tik viegli tos uzskatīt kā instrukcijas dzīvei.

Vai tad, ja būsīm garā nabagi, ja būsīm lēnprātīgi un sirdsšķīsti, tiksīm no Viņa atalgoti? Nereti kristieši tā ir skatījušies uz Kalna svētrunu un iekrituši darbu teoloģijā. Ja es darīšu to, ko Jēzus no manis prasa, tad es

būšu no Viņa ieredzēts un svētīts. Bet šie standarti ir tik augsti, ka neviens no mums nespēj tos izpildīt. Un mēs sākam dzīvot ar vainas izjūtu. Vēl vairāk, šie Jēzus vārdi ir tik sveši mūsu cilvēciskajai dabai, mūsu miesīgajam cilvēkam, ka mēs tos nesaprotam. Liekas, Jēzus mums kaut ko grib uzspiest, kas mums tā īsti neder. Un varbūt tieši tāpēc mums patīk lasīt šos pantus kā skaistus pantiņus, bet kā neizdzīvojamus ikdienā. Bet mēģināsim palūkoties uz šīm svētībām mazliet savādāk. Ja mēs lasītu šos teicienus nevis kā gudrības pamācības kā dzīvot, bet gan kā **pravietisku mācību par Dieva valstību**, tad mums, lasot šo pantus, būtu jādomā nevis par sevi vispirms, kuŗam jāpilda kādi Dieva nosacījumi, bet par Dievu, kuŗš darbojas mūsu dzīvēs. **Ir starpība, vai mēs sakām: svētīgi tie, kas raud, jo viņu asaras tiks atalgotas vai arī svētīgi raudošie, jo Dievs ir žēlīgs un Viņš darbojas, lai Tavas asaras nožāvētu.** Un tad mēs redzam, ka šie vārdi nav kāpnes uz debesīm, bet gan Dieva darbs cilvēkā, kuŗš ir sācis Viņam ticēt. Dieva darbošanās manī un tevī. Dievs, kuŗš veido mani. Un tas ir nevis cilvēka paša darbs sevi pilnveidot, bet gan ļaušana Svētajam Garam manī veidot šīs īpašības un vērtības. Un mēs varam priecāties par Dievu, kas ir aktīvs un kas veicina arī mūsu aktivitāti. Tā nav pasīva dzīve, bet gan līdzdar-

bošanās kopā ar Dievu. Un, ja manī nav šo īpašību, par kuŗām runā Jēzus, tad man jālūdz, lai Dievs turpina iesākto darbu manī. Lai tā ir ikviena cilvēka lūgšana pēc šīm Dieva valstības svētībām.

1) Gara nabadzība, lēnprātība un žēlsirdība.

Svētīgi garā nabagi, jo tiem pieder Debesu valstība.

Svētīgi lēnprātīgie, jo tie iemantos zemi.

Svētīgi žēlsirdīgie, jo tie dabūs žēlastību.

Jēzus aicina domāt par sevis iztukšošanu. Jo mēs esam cilvēki, kas lepojas, kas tiecas pēc statusa, kas grib tikt ievēroti. Gara nabadzība nav ne ierobežota domāšana, ne arī psihes defekts. **Mums pašiem ir iespējama tikai mazvērtības kompleksu radīta iztukšotības izjūta.** Jā, tik bieži sakām: es neko nevaru, es esmu nabadziņš, mani neviens nemīl, mani neviens nesaprot. Bet tam ir mazs sakars ar gara nabadzību, par kuŗu runā Kristus. **Jesajas 57:15 "Jo tā saka tas Augstais un Varenaiss, kas mūžīgi dzīvo, Viņa vārds ir Svētais: "Es dzīvoju augšā un svētnīcā un pie tiem, kam sagrauzts un pazemīgs gars, lai atdzīvīnātu garu pazemotiem un spirdzinātu sirdi sagrauztiem."** Dievs nāk un valda tajos, kas ir pazemīgi savā garā, līdzīgi kā muitnieks, kuŗš apzinājās, ka ir grēcinieks, ka viņā nav nekā tāda, ar ko varētu lepoties Dieva priekšā. Būtībā gara nabadzība ir ļaut Dievam tikt galā ar manu lepnumu, ar manu vēlmi salīdzināt sevi ar citiem. Un tā ir neveiksmīga cīņa, ja mēs domājam, ka paši to varēsīm izdarīt. Dievs nāk un man palīdz atbrīvoties

no tiem dvēseles grūžiem, kas manī tik viegli ienāk un sakrājas. Un, ja Dievs turas lepniem pretī, bet pazemīgiem dod savu labvēlību, tad man jāmacās šo dievišķo sēklu no Dieva saņemt, lai tā uzdīgtu un augtu manā sirdī. Un gara nabadzība ir saistīta gan ar lēnprātību, gan žēlsirdību. Jēzus

Māc. Dr. Pauls Barbins, māc. Sandra Eglītis, māc. Edgars Mažis

pats bija lēnprātīgs, mācot cilvēkiem pazemības paraugstundu, iejājot Jeruzālemē uz ēzeļa, mazgājot mācekļiem kājas. Viņam lēnprātība bija tas pats kas pazemība, jo tikai pazemīgs cilvēks spēj neuzlūkot citus augstākus par sevi. Un tas ir pamats žēlsirdībai, kas māca mūs dzīvot ar redzīgām acīm, lai palīdzētu tiem, kuŗiem ir grūti. Dievs ir žēlsirdīgs un mēs esam aicināti šai Dieva īpašībai ļaut augt mūsos. Bet tajā pašā laikā jāapzinās, ka Dieva valstība ir nevis par manu individuālo labsajūtu, bet gan par dzīvi kopībā ar citiem. Un tad ir tik svarīgi augt lēnprātībā un žēlsirdībā, apzinoties, ka dzīve sabiedrībā nav viegla. Lēnprātība un žēlsirdība nav rakstura iezīmes. Tas ir kaut kas pārdabīgs, ko Dievs var izdarīt katra mūsu dzīvē. Bet tas prasa no mums ilgošanos pēc Dieva svētuma.

2) Noskumšana, Sirdsšķīstība un Miera nešana.

Svētīgi tie, kam bēdas, jo tie tiks iepriecināti.

Svētīgi sirdsšķīstie, jo tie Dievu redzēs.

Svētīgi miera nesēji, jo tie tiks saukti par Dieva bērniem.

Vārdam noskumušie vai apbēdinātie ir divas nozīmes. Raudāt tad, kad esam zaudējuši mīļu cilvēku vai kādu svarīgu lietu, vai arī skumt par saviem grēkiem. Dieva valstības cilvēki apzinās savu grēcīgumu un raud par saviem grēkiem, tos izsūdzot Kristum. Tās ir ilgas pēc sirds skaidrības, kas mūs tuvinā Dievam. Skaidra sirds, kuŗā nav viltības, kuŗa ir

patiesa, kuŗa ir atvērta citiem. Un tas ir brīnišķīgs ceļš, kuŗā Kristus pārveido mūsu domāšanu. Mūsu uztveri un skatu uz dzīvi. Jo Dievs ir svēts un Viņš vēlas mūs redzēt svētus. Tādus, kas bīstas grēka un tiecas pēc labā un patiesā. Tādus, kas ir miera turētāji un

nesēji šajā pasaulē. Cilvēks, kuŗa sirds veidojas tīra, nebūs tāds, kas vienmēr radīs konfliktus un strīdus. Mēs esam aicināti nest Kristus mieru, bet vispirms, tam jānāk mūsos pašos. Un tas atkal ir Dieva darbs pie manis. Mērķtiecīgs, kluss un noteikts. Jo miers ir viena no Dieva valstības iezīmēm. Nevis tāds miers, kur visi baidās, bet iedrošinošs miers, kad varam uzticēties un paļauties viens uz otru. Miera nesējs ilgojas pēc tā, lai šajā pasaulē nebūtu apspiesto un pazemoto. Lai miers būtu visiem. Tāpēc tās ir arī

3) Ilgas pēc taisnības.

Svētīgi izsalkušie un izslāpušie pēc taisnības, jo tie tiks paēdināti.

Kas ir taisnība? Vai to mums dod Dievs, vai to mēs paši darām? Latvijā Ministru kabinetā ir vārdi: "viens likums, viena taisnība". Bet sabiedrībā ir tik daudz netaisnības, ka ir viedoklis, ka šo uzrakstu jāņem nost...

Dievs mums dod Savu taisnību, un mēs esam aicināti dzīties pēc taisnības. Lasot Jesajas grāmatas 61. nodaļu, redzam, ka Dieva taisnība ir saistīta ar brīvību visiem tiem, kas ir apspiesti, pazemoti. Taisnība, kas atjauno, kas dziedina, kas salauztos un samocītos cilvēkus atkal ved kopā. Kas pabaro izsalkušos, kas palīdz cietējiem. Taisnība, kuŗas ir tik maz mūsu sabiedrībā un arī kristīgā draudzē. Bet ir labi ilgoties pēc šīs taisnības un apzināties, ka Dievs, vienīgi Dievs var to mums dot. Mūsu pašu taisnība bieži vien ir pilna ar grēku. Jes 64:6 ***"Tā mēs visi esam palikuši kā nešķīsti, un visa mūsu taisnība ir kā sārņains tērps. Mēs novīstam kā lapas, un mūsu grēki mūs aizrauj kā vējš."*** Lai kādi būtu cilvēka

ideāli taisnīgai sabiedrībai, tā nav iespējama mūsu grēka dēļ, tāpēc mēs lūdzam, lai Dievs savu taisnību iedēsta mūsos, ka mēs kļūstam par tiem, kas spēj Viņa spēkā mainīt šo sabiedrību. Jo Dieva valstība ir kaut kas daudz plašāks kā baznīca un draudze. Dieva valstība ir nākusi šajā pasaulē ar Kristus ienākšanu. Un mēs dzīvojam laikā, kad Kristum pieder visa vara debesīs un virs zemes. Bet joprojām – grēcīgā pasaulē, kur mums jāapzinās mācekļības cena, ko tas nozīmē, sekot Kristum, kāds tas ir upuris, kas nereti tiek no cilvēka prasīts.

4) Gatavība ciest Kristus dēļ.

Svētīgi taisnības dēļ vajātie, jo tiem pieder Debesu valstība. Svētīgi jūs esat, ja jūs lamā un vajā un ar meliem par jums runā visu ļaunu Manis dēļ. Esiet priecīgi un liksmi, jo jūsu alga ir liela debesīs, jo tā tie vajājuši praviešus, kas pirms jums bija.

Ir dažāda veida ciešanas. Jēzus runā par Savu sekotāju ciešanām, jo arī Viņam bija jācieš. Un ciešanas taisnības dēļ tik bieži ir tajos brīžos, kad mūs nesaprot, kad mūs atgrūž, jo esam sākuši domāt par tiem, kas atstumti, iestājušies par tiem, kas nabagi, par tiem, kas uz ielas. Vai nav tā, ka ir tik cilvēcīgi novērsties no tiem, kas, iespējams, paši vainīgi savā nabadzībā un salauztībā? Bet Kristus iesēj mūsos savu taisnību, un mēs vairs nevaram turpināt būt vienaldzīgi. Svētais Gars sakustina mūsu sirdis, lai mēs kļūtu darbīgi. Ciešanas taisnības dēļ. Un ciešanas Kristus dēļ. Tā ir daļa no Dieva valstības, kuŗas locekļi mēs esam. Jo mēs vēl neesam debesīs. Un mūsu ciešanas mūs padara solidārus ar pašu Kristu, ar praviešiem, kas bija pirms Viņa, ar visiem

Saulriets Minesotas pavalsts ziemeļos, netālu no Kanādas

Foto: P. Aļe

Dieva cilvēkiem, kuŗu dzīvē ir bijušas un ir ciešanas. Jo Dieva valstības ceļš ir atsacīšanās ceļš, kad mēs apzināties, ka nedzīvojam sev, ka mums jāmacās dzīvot citiem. Jēzus nosauc par svētīgiem tos, kuŗi ir Dieva valstībā. Ne tāpēc, ka tagad var gulēt un atpūsties, bet gan tāpēc, ka Viņš nepārtraukti strādā pie mums, veido, pārveido, maina, dod jaunu redzējumu dzīvei. Un svētīgs ir tas cilvēks, kuŗš var teikt: mani joprojām Kristus veido. Joprojām. Viņam

vēl daudz darba pie manis. Bet es varu slavēt Viņu, jo tas nav mans darbs, tā nav mana varēšana, bet gan Viņa žēlastība un piedošana. Un es esmu svētīts tāpēc, ka Viņš mani dara par svētīgu.

Šie vārdi nav skaisti pantiņi, ko rakstīt dzimšanas dienas kartiņā. Šie vārdi ir Jēzus klātbūtnes apliecinājums, Viņa apsolījumi un iedrošinājumi, jo dzīve ar Viņu ir krāsaina. Tajā ir visas krāsas, un tās ir skaistas.

OZIANNA AUGSTĪBĀ!

Māc. Dr. Pauls Barbins

Pūpolu svētdienas svētruna

Mateja ev. 21:1-11

Jēzus ieiešana Jeruzālemē ir notikums pilns ar manāmiem kontrastiem. Vispirms vieta kur Jēzus ieradās. Jeruzāleme ir saukta "Svētā pilsēta" un ir uzskatīta kā "lielā Ķēniņa pilsēta", par kuŗu dievlūdzēji ir lūguši ilgus gadus. Bet Jeruzāleme ir arī opozīcijas centrs Jēzum un citiem, kuŗi ir sludinājuši un pravietojuši par Dieva valstību. Kāds garīdznieks ir rakstījis, ka jau Jēzus kalpošanas sākumā Galilejā, Jeruzālemes pilsēta ir iezīmējusies gan daudzsološos, gan draudošos veidos evaņģelija notikumā. Mateja evaņģelijā Jēzus ir mācījis par savu nāvi un augšāmcelšanos, sacīdams, ka Viņam būs jaiet uz Jeruzālemi, un būs daudz jācieš no vecajiem, virspriesteriem un rakstu mācītājiem, un ka Viņu nonāvēs un pēc trim dienām Viņš augšāmcelties."

Ar šo sajūtamo ironiju, – kā lai ticīgie ļaudis piedzīvo šo notikumu, kad Jēzus ieradīsies Jeruzālemē, pilsētā, kuŗā Viņš satiks savu likteni? Kā lai mēs svinam līdzī Jēzum Viņa ieiešanu Jeruzālemē, zinādami to, kas tur Viņu sagaida?

Varbūt varam ko iegūt, vērsot mūsu skatu uz tiem diviem, nenosauktajiem Jēzus mācekļiem, kuŗi uzņēmās palīdzēt, izpildīt Jēzus vajadzības un

Māc. Dr. Pauls Barbins Foto: P. Aļe

prasības. Lai kautko iegūtu no šiem diviem mācekļiem, vispirms ir vajadzīga īsa piezīme. Es piekrītu tiem Svēto Rakstu izskaidrotājiem, kuŗi māca, ka tajās reizēs, kad parādās nenosauktas personas kādā Bībeles notikumā, mums, rakstu lasītājiem, ir atļauts ierakstīt sevi pašu tajā lomā, un atļaut evaņģelija notikumam mūs uzrunāt un pamācīt, lai saņemtu vēl ko vairāk mūsu ticības stiprināšanai un garīgai pieaugšanai.

Tā tad, domājot par šiem diviem mācekļiem, atļaujiet sevī pašus ierakstīt viņu lomās un kautko saņemt mūsu pašu garīgumam. Padomājiet par tiem diviem nenosauktajiem Jēzus mācekļiem. Pieņemam, ka abi ir bijuši klāt Jēzum, kad Viņš ir dziedinājis, sludinājis un mācījis gan par Dieva valstību, gan par to, kas Viņu sagaida Jeruzālemē. Kā šie divi saprata Jēzus ieiešanu Jeruzālemē un ko viņi domāja un, varbūt, neizteica par viņu Skolotāja plāniem?

Liekas dabīgi, ka šiem diviem mācekļiem būtu šaubas un izteikta pretestība Jēzus plāniem, doties uz Jeruzālemi, zinādami, ko viņi zina. Cilvēks dabīgi mēģina cīnīties pret visiem izaicinājumiem, grūtībām un ciešanām, kas nostājas pretīm. Vai šie divi mācekļi būtu citādāki?

Kas pataisa to visu vēl apmulsinošāku ir, ka Jēzus prasīja pēc šo divu mācekļu palīdzības, lai izpildītu Viņa plānu, kas beigsies ar bēdām un sāpēm. Zinādami, bez izpratnes, kas būs un kas notiks, abi mācekļi ir spiesti ņemt dalību šajā nozīmīgajā notikumā. Jēzus sūta viņus un saka viņiem: “Dodieties uz ciemu, kas jūsu priekšā. Tur jūs tūlīt atradīsiet ēzeļmati piesietu un ēzelīti līdz ar viņu, atraisiet tos un vediet pie manis.”

Mācekļi zina par Jēzus nākamajām ciešanām un Viņa nokaušanu, un tagad viņiem ir prasīts palīdzēt iedarbināt visu turpinājošo chaosu. Varētu viegli saprast, ja abi mācekļi izteiktu šaubas un pretotos Jēzus nodomam, doties pretīm visam tam, kas Viņu sagaida. Abi mācekļi varētu viegli neizpildīt Jēzus prasību – nesameklēt ēzeli, nesagatavot iejājienu pilsetā un tā pasargāt Jēzu no tiem tumšajiem spēkiem, kas sagaida Viņu Jeruzālemē.

Mācekļi iet un izdara tā, kā Jēzus tiem bija pavēlējis, un tā viņi atraida Viņa cilvēcisko dabu, nedarīdami to, ko briesmās varētu sagaidīt. Abi mācekļi iet ar drosmi, turēdamies pie Jēzus ieteikumiem. Jēzus zināja, ka ieiešanas plāns neizveidosies gludi bez kādām problēmām vai iebildumiem. Sagaidīdams tos, Jēzus jau sagatavo abus mācekļus un saka viņiem: “Ja kāds jums ko teiks, tad sakiet: Kungam to vajag.”

Redziet, kas jau sākt notikt: starp visu veidojošo chaosu parādās Dieva nosvērtība. Jēzus zin, ka izpildot uzdoto, būs izaicinājumi, nesaprašanās, nedrošības un pat šaubas, bet Viņš dod saviem sekotājiem drošību un garīgu vadību, tā stiprinot viņus, stāties pretīm nepatīkamai opozīcijai un nevēlamām bēdām.

Vai Pūpolu svētdienas notikums vēsta daudz ko vairāk nekā mēs esam atļāvuši sev saprast līdz šim? Jā, evaņģēlija sludinājums ir, ka “Jēzus ir Ķēniņš”, gaidītais Mesija, kas ieiet Jeruzālemē, izpildot dievišķīgi paredzēto plānu; bet tajā dienā vēl daudz kas vairāk tika parādīts. Redzam, ka Kristus pats nāk ar varu un spēku vidē, kas ir pārņemta ar neziņām, šaubām un sāpēm. Ar Jēzus ierašanos neprātīgā un satricinātā vidē, sajūtama spilgtā kontrasta veidā Dieva noturīgā, pastāvīgā un nesatricināmā klātbūt-

ne. Tur, visā nepatīkamajā chaosā, ir pats Dievs.

Tas, ka Dievs ir piedzīvojams šajā vidē, nozīmē, ka mācekļi var ticēt droši un neatļaut, lai bailes, šaubas vai nedrošības viņus pārņemtu. Dievs pats ir klāt un dod mācekļiem drosmi izpildīt pavēlēto, arī starp visu nepatīkamo un nevēlamo.

Pūpolu svētdienā mēs, Jēzus sekotāji, esam aicināti netikai pievienot mūsu “Ozianna” slavas dziesmai Mesijam, bet esam arī mudināti piedzīvot Dieva klātesošo būtību chaosa starpā.

Šāda ticības stāja ir parādīta kāda beļģu mākslinieka gleznā. Ar pirmo acu uzmetienu var viegli redzēt, ka gleznas temats ir Pūpolu svētdienas notikums. Gleznas vidū ir Jēzus, apvīts ar oreolu, tā rādot Viņa svētumu, sēdot uz ēzeļa, kas ir aplāts ar drēbēm un segām. Jēzus, pacēlis savu labo roku, svētī tos, kas ir sapulcējušies ap Viņu. Nav nekādas šaubas, ka Jēzus, ka Mesija ir ieradies.

Ir interesanti apskatīt sīkāk tos, kas ir attēloti ap Jēzu. Gleznas kreisajā stūrī parādās trīs figūras ar paceltiem deguniem, kuŗi uz Jēzu skatās izsmejošā veidā, zobojoties. Citā stūrī ir tirgotājs, kuŗš rāda savus izstrādājumus atgādinot to, ka Jēzus pirmais darbs Jeruzālemē ir padzīt pārdevējus un pircējus no tempļa. Pārējais gleznas skats ir veidots no plašiem, krāsainiem otas triepieniem bez kādām detaļām. Izjūta ir, ka Jēzus ir ieradies un visapkārt Viņam ir tikai skaudība un nejaušība.

Visinteresantākais ir šīs gleznas nosaukums. Ikkatrs šīs gleznas apskatītājs sacītu, ka nosaukumā noteikti būtu pieminēts kaut kas par Jeruzālemi, Pūpolsvētdienu vai Jēzu. Bet nē. James Ensor glezna ir nosaukta “Kristus ieiešana Briselē, 1889. gadā”.

Es gatavoju šo rakstu Gaveņa laikā starp visādām neziņām un nesaprašanās. Katru dienu tiek ziņots par virusu, kuŗu mēģina apturēt, bet kas turpina izplesties pa plašo pasauli. Ir runas par nākotni un katrs izsaka savas domas par to, kā tā izskatīsies, kas būtu jāmaina un kam jāpaliek. Katru dienu tiek atkārtotas ziņas par naidu, terorismu, strīdiem un kaŗiem. Izliekas, ka vispārējā pasaules gaisotne sastāv no nejaušībām, dusmām, skaudībām, prasībām, alkatības un varas.

Reizēm mūsu pašu individuālās dzīves liekās kā “Jeruzāleme”, sastādīta no sāpēm, izaicinājumiem, neziņām un šaubām. Rūpējamies par mūsu tuvāko nākotni, par sevi pašu. Gribam iepriecināt Kristu,

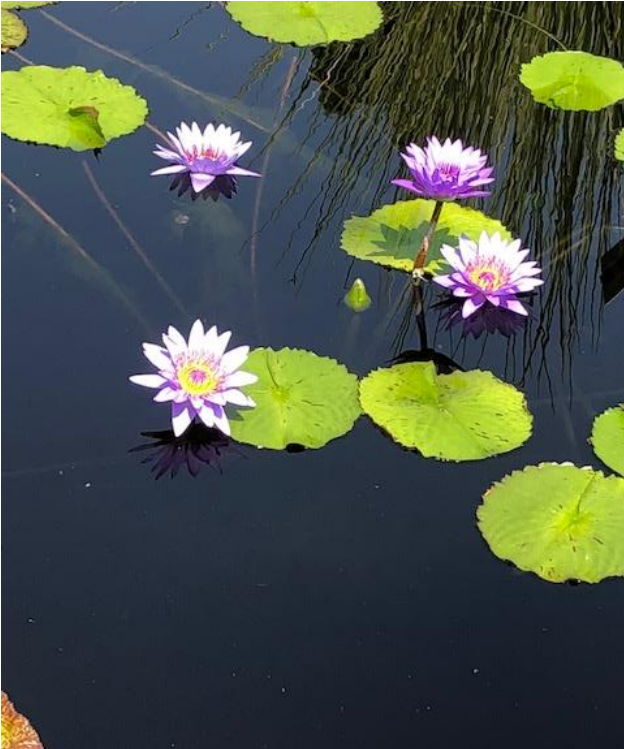

Foto: S. Alje

mēģinādami darīt to labāko, bet atzīstam, ka bieži mums neizdodas, jo valda mūsu paštaisnība, egoisms, vai pašmīlība. Vēlamies pacelt slavas dziesmu, teikt “Ozianna” bet mūsu nedrošība, sajūta, ka esam atstumti un atstāti, apklusina mūsu sludinājumu.

Labā vēsts ir, ka Kristus ieiešana chaosā notiek arī šodien, tāpat kā tā notika Jeruzālemē pirms tūkstošiem gadu, kā arī Briselē 1889. gadā. Dieva sūtītais Mesija ir atkārtoti ieradies ikkatrā laikmetā, ikkatrā pasaules malā, ikkatra cilvēka dzīvē, lai dāvātu Dieva klātesošo būtību un mīlestību ikkatram, kurš to meklē un ir gatavs to saņemt.

Jēzus ieiešana nejaušības un nedrošības vidē nebija tikai viens izolēts brīdis vēsturē. Dievs atkārtoti sūta Kristu pie ikkatra, kurš atrodas neziņā, vai šaubu pilns; kurš nesaprot, kā izpildīt uzdoto pavēli, vai jūtas nespēcīgs un vientuļš.

Šajā Pūpolu svētdienā varam droši pacelt mūsu balsis un skaļi izsaukt: “Ozianna, Dāvida dēlam, lai slavēts ir, kas nāk tā Kunga Vārdā! Ozianna augstība!”, jo pats Kristus ir tuvu klāt nācis mums ikkatram. Ozianna augstībā!

LIELĀ PIEKTĀ

Melns kalns – tas Dieva radīts,
pie tā mums domas šodien aizlido.
Sīksts koks – krustā salikts –
tas Dieva radīts – uz krustu
domas šodien aizlido.
Dzeļ naglu tērauds –
tas Dieva radīts, zemē slēpts...
Kā sirds mums dobji dun un trīs.
Un melnā saule, zemes drebēšana –
viss Dieva radīts, gādāts, gatavots...
vai viss, vai viss, vai viss?
ak nē! ak nē! ak nē!
Tas nāves grēks – tas mans –
tas tavs – tas mūsu,
un krustā mirstošais –
nav Dieva radīts, nē, ak nē! ak nē!
Tas – ir – pats – Dievs!

Oļģerts Cakars

AR GALVU NOLIEKTU

Ar galvu noliektu es Tavā priekšā stāvu,
mans Kungs un Dievs, mans Pestītāj,
kā atmaksāt man Tavu krusta nāvi,
kad vienaldzīgās rindās manas dienas stāj?

Nav samaksas par mīlību,
nav it nekā, ko lielam Dievam dot...
Es sīvu sevī jūtu paša gribu,
tik grūti vainas nožēlot.

Bet tomēr Tava augšā celtā roka,
ko šķēlis manu grēku smagums spīvs,
ka maigā mājienā tā manu ceļu loka
uz augšu – Dievā, tur kur cilvēks brīvs.

Es stāvu Tavā priekšā galvu liektu,
mans Kungs un Dievs, mans Pestītāj,
un tveru roku, mīlestībā sniegtu,
Kungs, mani vienu tumsā neatstāj!

Oļģerts Cakars

PĀRDOMAS LIELĀ PIEKTDIENĀ—MĪLESTĪBAS SEPTIŅI VĀRDI

Māc. Dr. Uldis Ukstiņš

Daudzus gadus Lielā Piektdienā Bukskauntijas latviešu baptistu draudzes mācītājs līdz ar draudzes kopējiem un dažiem citiem draudzes locekļiem ir runājuši par Jēzus septiņiem vārdiem no krusta. Šāds dievkalpojums ir daļa no daudzu draudžu tradīcijas. Šeit atrodiat pārdomas no 2019. gada Lielās Piektdienas dievkalpojuma. Viena meditācija, no Intas Stepnikas, ir angļu valodā, jo tāda tā bija oriģināli.

Zinu ka šīs vērtīgās meditācijas nesīs svētību katram lasītājam vērojot mūsu skatus uz Jēzu Kristu, krustā sīsto, kad šī gada Lielā Piektdienā domāsim no jauna par Dieva neizsmeļamo mīlestību, rādītu mums pie Golgātas krusta. Kā raksta apustulis Pāvils: “Jo krusta vārds ir ģekība tiem, kas pazūd, bet mums, kas topam izglābti, tas ir Dieva spēks.. Bet mēs sludinām Kristu, krustā sīsto, kas jūdiem apgrēcība un pagāniem gēķība, bet tiem, kas aicināti, tiklab jūdiem, kā grieķiem, Dieva spēks un Dieva gudrība.”

MĪLESTĪBA, KUĀRĀ PIEDOD

Ralfs Augstroze

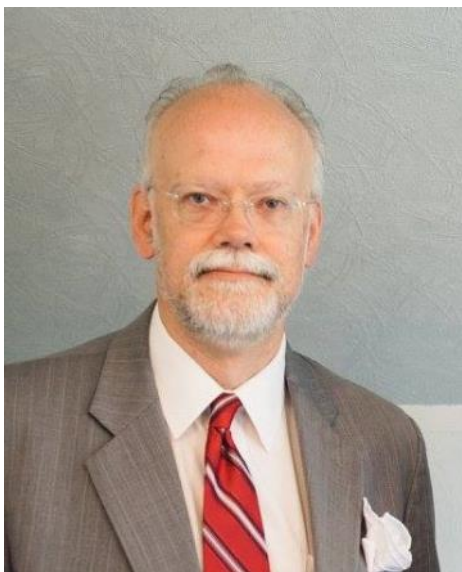
Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina ko tie dara.

Ralfa Augstrozes pārdomas Lielās piektdienas dievkalpojumā

Bukskauntijas latviešu baptistu draudzē, 2019.g. 19. aprīlī.

Apustuļa Lūkas evaņģelija 23. nodaļā, 34. pantā mēs lasām: “Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara”. Jēzus noskatījās uz ainavu, kas, bez šaubām, Viņam šķita ļoti barga un tumša. Romas karavīri meta kauliņus, lai savstarpēji sadalītu Jēzus vienīgo atlikušo laicīgo īpašumu – Viņa drēbes; Viņam pa labi un kreisi noziedznieki, arī piesisti krustā, viens no tiem ar saviem vārdiem nievāja Viņu; tā laika reliģiskie vadītāji par Viņu ņirgājās; sapulcētais pūlis Viņu zaimoja. Šī visnecienīgākā bara vidū, Jēzus tomēr lūdza Dievu par viņiem: “Tēvs, piedod tiem!”. Šī ir viena no vēstures visžēlīgākajām un mīlestības vispilnīgākajām lūgšanām.

Pat savās neiedomājamās ciešanās, Jēzus lielākās rūpes tai brīdī bija par piedošanu tiem, kas paši sevi uzskatīja par Viņa visniknākajiem ienaidniekiem.

Jēzus lūdza piedošanu noziedzniekam, kas pie sava krusta par Viņu ņirgājās. Viņš lūdza piedošanu romiešu karavīriem, kas Viņu zaimoja, Viņam uzspļāva, sīta Viņu, izplēsa Viņa bārdi, pātagoja Viņu, lika Viņam galvā ērkšķu vainagu, un pienagloja Viņu pie krusta. Jēzus lūdza piedošanu niknajam baram, kas Viņu nievāja un kļiedza: “Sit Viņu krustā!”

Ir svarīgi šeit iegaumēt, ka Jēzus lūgšana: “Tēvs, piedod tiem”, nenozīmē, lai viss tiktu piedots vienpusīgi, bez grēku nožēlas un ticības. Bet Viņa lūgšana nozīmē gan, ka Jēzus bija gatavs viņiem piedot – piedošana, galu galā, bija iemesls, kādēļ Jēzus atradās pie krusta. Viņa vārdi: “Tēvs, piedod tiem!” atspulgoja Dieva žēlīgo sirdi.

Jēzus arī lūdza: “Tēvs, piedod tiem!”, jo ar to piepildījās Vecās Derības pravietojums, kā lasām pravieša Jesajas grāmatā: “.. viņš nesa daudzu grēkus”. Augšāmcēlušais un gloricētais Jēzus ir viens starpnieks starp Dievu un cilvēkiem. Jēzus lūdza: “Tēvs, piedod tiem!”, jo Viņš ieviesa praksē

principu, ko Viņš bija mācījis Kalna sprediķī, sacīdams: “Jūs esat dzirdējuši, ka ir sacīts: tev būs savu tuvāku mīlēt un savu ienaidnieku ienīst. Bet Es jums saku: mīliet savus ienaidniekus un lūdziet Dievu par tiem, kas jūs vajā.” Vajātais Jēzus aizlūdza par saviem vajātājiem.

Kopā ar Jēzus vēlmi, piedot saviem mocītājiem, pastāv fakts, ka viņi tiešām nezināja, ko viņi dara. Šie grēcinieki, kas Jēzu pienagloja pie krusta, nezināja savas rīcības patieso nozīmi. Tie karavīri personīgi neturēja ļaunu prātu pret Jēzu – tie tikai padēvēji izpildīja savu virsnieku pavēles. Šis bija tas, kā viņi parasti apgājās ar noziedzniekiem, un viņi ticēja tam, kas tiem bija stāstīts – ka šis noziedznieks to bija pelnījis. Turklāt, viņi nezināja, ka viņi slepkavoja Dieva Dēlu, jo Pāvila 1. vēstulē korintiešiem mēs lasām, “..ja viņi būtu atzinuši, viņi nebūtu krustā situši godības Kungu”. Arī sapulcētais pūlis nezināja, kas Viņš bija, ko tie tik ļoti centās iznīcināt. Ebreju vadītāji bija tautu maldinājuši, ka Jēzus ir viltnieks un nemiera cēlājs, kā lasām Apustuļu darbos, kur rakstīts: “..jūs aiz nezināšanas to esat darījuši, tāpat arī jūsu vadoņi”. Jēzus, lūdzot “Tēvs, piedod tiem!”, atklāja savu bezgalīgo žēlastību – Jēzus viņus joprojām mīlēja un bija gatavs piedot, ja tik vien viņi pazemotos, nožēlotu

savus grēkus un atgrieztos no tiem. Pēterā 2. vēstulē mēs lasām: “Tas Kungs ir pacietīgs ar jums, negribēdams, ka kādi pazustu, bet ka visi nāktu pie atgriešanās”.

Jēzus lūgšana: “Tēvs, piedod tiem!”, daudzu cilvēku dzīvēs tika atbildēta. Romas virsnieks, kas stāvēja krusta pakājē, pats, redzot Jēzus nāvi, izsaucās: “Patiesi, šis cilvēks bija Dieva Dēls.” Viens no diviem noziedzniekiem, ko līdz ar Jēzu piesita krustā, arī apliecināja savu ticību Jēzum, un Jēzus apsolīja viņam paradīzi. Pat farizejs un ebreju valdības vīrs Nikodēms publiski nostājās par Jēzu, kā lasām apustuļa Jāņa evaņģēlijā, kad viņš mirušā Jēzus miesas izlūdzās savam jaunajam kapam un tās guldīja ar svaigam zālēm, smalkā audekla ietītas. Un tad vēl, kādu mēnesi pēc tam, Vasarsvētkos, vienā dienā Jeruzālemē ap 3000 cilvēki atgriezās, līdz ar to sākās kristīgā draudze.

Pie krusta Jēzus sagādāja piedošanu visiem tiem, kas jebkad un jebkur Viņam ticēja. Jēzus savā lielajā mīlestībā uz mums samaksāja sodu par grēkiem, ko mēs savā *neziņā* izdarām, un pat par tiem grēkiem, ko *apzināti* izdarām. Kad mēs atgriežamies un no jauna piedzimstam Kristū, tad arī mēs esam tapuši par atbildi Jēzus mīlestībā lūgtajai lūgšanai: “Tēvs, piedod tiem!”

MĪLESTĪBA, KUŅA PĀRVEIDO

Kārlis Augstroze

Lūkas ev. 23:43.. un Jesajas gr. 53: 10-11

Šinī vakarā mēs domājam par Jēzus Kristus ciešanām un nāvi. Mēs domājam par krustu. Mēs domājam arī par Viņa uzvaru par nāvi un par to, kā Lieldienas rītā – Dieva dzīvības gaisma bija spēcīgāka par tumšo kapu.

Mācekļiem šis pēdējās dienas bija pārbaudījumu pilnas dienas. Viņi jūta, ka kaut kas nepatīkams veidojas, bet kas īsti, viņi nevarēja saprast.

Bija pavasaris un tuvojās jūdu Passa svētki. Jēzus bija pabeidzis savas runas un pamācības augšistabā, Jeruzālemē, kur Viņš bija iestādījis arī savas nāves piemiņas mielastu – Svēto Vakarēdienu. Tagad Viņš ar mācekļiem atstāja augšistabu un nakts melnumā izgāja tumšajās, klusajās Jeruzālemes ielās.

Un kad tie nonāca tai vietā, ko sauc par pieres vietu, tad tie tur sita krustā Viņu un tos ļaundarus, vienu pa labo,

otro pa kreiso roku. Un viens no pakārtiem ļaundariem Viņu zaimoja sacīdams: “Ja Tu esi Kristus, tad glāb sevi pašu un mūs!” Bet otrs to norāja un sacīja: “Arī tu nebīsties Dieva, kas esi tai pašā sodā! Un mums gan pareizi notiek: jo mēs dabūjam, ko esam pelnījuši ar saviem darbiem, bet šis nekā ļauna nav darījis.” Un viņš sacīja: “Jēzu, piemini mani, kad Tu nāksi savā valstībā”.

Ļaundara sarunu un lūgšanu varēja ierosināt vairāki apstākļi. To varēja darīt Jēzus cēlsirdīgā lūgšana par saviem vajātājiem. To varēja ierosināt slimo dziedināšana, piedošanas vēsts pasludināšana atsevišķiem cilvēkiem, pat lieliem grēciniekiem un arī tas, kā Viņš pacieta naidu un zaimus. Un tikai Jēzus varēja tā runāt un lūgt ar drosmi un drošību.

Jēzus – no apcietinātajiem pļaukāts, sists un izzobots, no jūdiem atzīts par bezdievi, no romiešiem kā bīstams kūdītājs un tautas nemiera organizētājs. Mūsu Pestītāja nāvē cilvēciskais grēks parādās visnosodošākā, bet dievišķā mīlestība savā

visaugstākajā pakāpē. Jēzu apcietina un saista līdzīgi noziedzniekam. Viņš tiek pamests un mācekļu aizliegts. Jēzu un divus ļaundarus pienaglo pie krustiem. Divi ļaundari blakus nenoziedzīgajam un svētajam Dieva Dēlam. Te ir Dieva Jērs, kas mirst par cilvēku grēkiem. Virs Viņa ir uzraksts: “**Jēzus, Nācarietis, Jūdu Ķēniņš**”.

Starp abiem krustā sistajiem ļaundariem, Jēzus sacīja: “**Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara**”, un vienam ļaundarim: “**Patiesi, es tev saku: šodien tu būsi ar mani paradīzē**”. To Jēzus teica ar drosmi, mīlestību un neapšaubāmu drošību!

Jēzus cieta klusu, nepretojās, un nebija izmisis. Jēzus Kristus mira krustā mūsu dēļ! Krustā sists, Jēzus cieta ar drosmi un ārkartīgi lielu neapšaubamu drošību, lai mēs varētu mantot mūžīgo dzīvību!

Āmen! **04-19-2019**

MĪLESTĪBA, KUĀ RŪPĒJAS

Inta Stepanik

Mīlestība kura rūpējās – “*Sieviete, redzi, tavs dēls! Redzi, tava māte!*” (Jāņa ev. 19:26-27). Trešai vārds no krusta angļu valodā ir – “*Therefore when Jēsus saw his mother, and the disciple whom he loved standing there, he said to his mother, ‘Woman, behold your son!’ Then he said to the disciple, ‘Behold, your mother’ From that hour, the disciple took her to his own home*” (John 19:26-27).

During his ministry, Jesus dispenses grace on those who were around him. He has asked forgiveness for his tormentors (the first word). He has assured the second thief that he would find himself in Paradise that very day. Now he turns to those who are closest to him – the

disciple whom he loved and his mother: “*The disciple whom (Jesus) loved!*” That’s strange! Didn’t Jesus love all his disciples the same? He certainly did, but then doesn’t everyone have favorites. Of course, parents try not to play favorites, but the fact is that most parents, eventhough they love all the children, favor one above all the rest. That’s the kind of thing that was going on here. Jesus especially loved this particular disciple.

When we hear Jesus say to his mother – “*Woman, behold your son!*” – and to the beloved disciple – “*Behold, your mother!*” – our first thought is that Jesus is using his last opportunity for his mother and he was. But, he was also using this last opportunity to provide for his beloved friend.

This beloved disciple was hurting too – not as much as Jesus’ mother, but nevertheless hurting. By turning to the beloved disciple, by entrusting him with his mother’s care, Jesus was giving the beloved disciple something to live for. How could Jesus have shown more faith in his loved friend than giving him this responsibility? I can’t think of anything else. *“Behold your mother!”* What a gracious gesture! How enobling! How life-giving! What a blessing!

But, the greater blessing he showed Mary. Life had never been easy for Mary – not since the day the angel visited her, saying, “Don’t be afraid, Mary, for you have found favor with God. Behold, you will conceive in your womb, and give birth to a son, and will call his name **Jesus** (Luke 1:30-31). Favor, indeed! Yes, God loved Mary and honored her by choosing her to be the mother of the Savior. But, God never made it easy for her. Mary was expecting before she was married. She gave birth while traveling to Bethlehem, and had to cradle her baby in a feeding trough. She and her little family had to flee to Egypt to escape the murderous Herod. Now, at the final chapter, she was to witness her son executed as a criminal in a particular horrible manner.

Of course, Jesus knew what Mary had suffered.

He loved her and wanted to offer her a blessing, but what could he give her. Stripped even of his clothing, he had nothing to offer. He has nothing at all except one thing. He turned to Mary and said: *“Woman, behold your son.”*

We believe that Joseph had died many years earlier, leaving Mary a widow. After all, we have heard nothing about Joseph since Jesus was a young boy. A widow was especially vulnerable in that time and place. There was not much she could do to earn money. She needed protection from those who would prey on her. The fortunate widows were those who had sons and could help. Mary had sons (Matthew 12:46-47; 13:55; Mark 3:31-32; Luke 8:19-20 and John 2:12; 7:3, 10), but Jesus saw that she needed something more. She needed someone who was trustworthy to the core. He said to her: *“Women, behold your son!”*

So, from the cross Jesus gave a double blessing. He gave one to his beloved disciple, and he gave one to his mother.

Inta Stepanik, daughter of Valentine and Fanija Sturmanis

MĪLESTĪBA, KUĀ JAUTĀ

Inta Augstroze

“Bet ap devīto stundu Jēzus sauca stiprā balsī: “Ēli, Ēli, lama zabachtani” Tas ir: “Mans Dievs, mans Dievs, kāpēc Tu esi mani atstājis?” (Mat. ev. 27:46) Šajos vārdos izteikta Jēzus ciešanu visaugstākā pakāpe. Varam iedomāties, ka sāpīgāk par ērkšķu vainagu Jēzus izjuta to, ka tauta, kuŗu glābt Viņš bija nācis, Viņu atstāja.

Varam saprast Viņa sāpes, kad pat mācekļu pulciņš Ģetsemānes naktī to atstāja un bēga. Bet grūti mums aptvert to ciešanu mēru, kuŗu nesa Jēzus, izjūtot, ka Dievs Viņu atstājis.

Pasaules Glābējam, dzeŗot lielo sāpju kausu grēkā zudušās cilvēces vietā, bija jābauda īsu brīdi arī šis visrūgtākais malks, kas ir grēka drausmīgākās sekas.

Ciešanas esam piedzīvojuši visi. Varbūt esam pārdzīvojuši tik smagus brīžus, ka arī mūsu mute ir pavērusies vārdiem: “Mans Dievs, mans Dievs, kāpēc Tu esi mani atstājis?” Tomēr vēlāk arvien esam sapratuši,

ka šādi vārdi bijuši nevietā, jo visdziļākā sāpju brīdī mūs ir skārusi Dieva mīlošā, dziedinošā roka. Vārdi

"taisnam ir daudz bēdu" un "pasaulē jums būs bēdas" rāda, ka ticīgo ceļš neapiet bēdu ielejas. Dievs zin arī visu ciešanu jēgu un nozīmi, kaut mums tā paliek neuzmināma. Un grūtībās mēs daudzreiz jūtam Dievu tuvāk nekā vieglas dienas vadot. Dievs nav mūs atstājis, kad lūgšanas netiek paklausītas. Ja nenotiek viss kā mēs to lūdzam un vēlamies, tas nenozīmē, ka Dievs mūs aizmirsis. Tēvs ne vienmēr izpilda visas bērnu vēlēšanās, jo zin labāk, kas kuŗu reizi vajadzīgs. Dievs nav atstājis pat cilvēku, kas maldās grēka ceļos. Labais gans iet tālu meklēt noklīdušo avi, un Jēzus nemitīgi klauvē pie sirdīm, kas Viņam aizvērtas. Viņš bija tuvāk muitniekam nekā varizejam un tuvāk lielajai grēciniecei nekā augstajam priesterim.

Nav nekā drausmīgāka par to, kad Dievs kādu atstāj. Tas nozīmē visu cerību zaudēšanu šeit un mūžīgi. Kad tas var notikt? Mēs nezīnām to robežu, kuŗai pāri neiet Dieva pacietība ar mums. Bet mums jāasargājās sākt to ceļu, kas ved uz šo robežu. Šī ceļa sākums ir tur, kur cilvēks apzinīgi atstāj Dievu. Vārdi, kuŗus Dāvids mirstot teic savam dēlam Salamanam, ir sacīti mums visiem: "atzīsti Dievu un kalpo Viņam ar visu sirdi un ar labu prātu, jo tas Kungs izmeklē visas sirdis un izprot visas prāta

domas. Ja tu Viņu meklēsi, tad tu Viņu atradīsi, bet ja tu Viņu atstāsi, tad Viņš tevi atmetīs mūžīgi."

Bukskauntijas draudzes dievnamā

Foto: P. Aļļe

MĪLESTĪBA, KUĶA CIEŠ: „MAN SLĀPST”

māc. Dr. U. Ukstiņš

Tad Jēzus, zinādams, ka viss jau ir pabeigts, lai piepildītos Raksti, sacīja: “Man slāpst!” (Jāņa ev. 19:28). Mēs visi zinām, ko nozīme būt izslāpušam. Bet es esmu pārliecināts, ka neviens no mums nav cietis tādas slāpes kādas jūta Jēzus Kristus, karādamies pie krusta. Karādamies stundām pie krustā cilvēka ķermenis zaudē visu ūdeni, kas to uztur. Mēle pielipusi pie aukslējām. Viss ķermenis deg. Zīmīgi ka zviedru valodā vārds “slāpes” un vārds “uguns” ir ar to pašu valodas sakni.

Mēs lasījām, ka Jēzus saka: “Man slāpst!”, lai piepildītu Rakstus. Mēs lasām 69. psalmā: “..kad man slāpa, tie man deva dzert etiķi.” (Ps. 69:22) Vēl vairāk 22. psalmā, kas visā sava saturā lūkojas uz

Kristus krustu, lasām: “Kā ūdens es izlaistīts, izmežģīti man visi kauli, sirds man ka vasks – tā izkūst man krūtīs. Izžūvis kā māls mans spēks, mana mēle līp pie augslējām, nāves pīšļos tu mani guldi.” (Ps. 22:15-16)

Jēzus Kristus, būdams pilnīgi Dievs, ir arī pilnīgs cilvēks, izjustdams visas tās fiziskās vajadzības, kuŗas mēs, cilvēki, piedzīvojam. Viņš ir noguris, izsalcis un izslāpis. Viņam sāpēja, kā mums sāp. Tā lasām par Jēzu Kristu Vēstulē ebrejiem, ka Viņš cietis un kārdināts tāpat kā mēs. Visās lietās Viņš darīts mums līdzīgs. (Ebr. 2: 17-18) Jēzus vārdi no krusta: “Man slāpst!” liecina par Viņa pilnīgo cilvēcību, Viņa

vienotību ar katru vienu no mums, ar Tevi un mani, visās mūsu dzīves vajadzībās.

Jēzus slāpes tiek veldzētas. Mēs lasām Jāņa evaņģelijā: *“Tur stāvēja trauks, pilns ar etiķi; tie aptina ap izapa stiebru sūkli, piesūcinātu ar etiķi, un cēla to pie viņa mutes.”* (Jāņa ev. 19:29) Nocietinātais Romas karavīrs, dzirdējis Jēzus sāpju saucienu, atsaucās un pielika pie Viņa lūpām etiķa – vīnu, kuŗu parasti karavīri dzēra. Kas lika šim karavīram rādīt šo mazo līdzjutību? Vai veids kādā Jēzus mīra jau bija skāris viņa sirdi? Zinām, ka kāds centurions, Romas karavīrs, pie krusta sacīja: *“..Patiesi šis bija Dieva Dēls!”* (Mateja ev. 27:54)

Arī mēs šodien varam pacelt ūdeni pie Jēzus lūpām, pie mūsu krustā sistā Pestītāja lūpām, lai veldzētu Viņa slāpes. Pazīstami mums ir Jēzus vārdi līdzībā par avīm un āžiem, kur Viņš saka: *“..es biju izslāpis, un jūs devāt man dzert.. ..ko jūs esat darījuši vienam no šiem maniem vismazākajiem brāļiem, jūs esat man darījuši.”* (Mat. ev. 25:35b, 40b) Mēs varam atsaukties uz Jēzus sāpju saucienu: *“Man slāpst!”*, dodot krūzi auksta ūdens izslāpušiem ļaudīm ap mums. Mēs varam atvieglināt viņu slāpes. Mēs varam paēdināt izsalkušo un apģērbt kailo, apmeklēt slimo un uzņemt svešnieku. To visu varam darīt priekš Kristus. Kristus slāpes pie krusta bija daudz vairāk nekā fiziskas slāpes. Kalna runā Viņš saka: *“Svētīgi izsalkušie un izslāpušie pēc taisnības, jo tie tiks paēdināti.”* (Mat. ev. 5:6 – 1965.g. tulk.) Kristum pie krusta slāpa. lai Dieva

taisnība valdītu pasaulē, lai visi izslāpušie baudītu dzīvo ūdeni un lai visi izsalkušie baudītu dzīvības maizi. Viņa vēlešanās bija, lai nebūtu tā, ka daži ūdeni lieto izšķērdīgi, kur daudzi citi atstāti pie izžuvušām akām un ar tukšām ūdens krūzēm. Viņa sirds slāpes bija, lai nebūtu tā, ka daži ir pārēdušies, kurpretīm citiem nav pat druskas, kuŗas nokrīt no kungu galdiem.

Vecā Derībā, praviešojot par Mesijas nākšanu, pravieši lūkojas uz dienu, kad valdīs labklājība. Lasām pravieša Amosa grāmatā: *“Redzi, nāk dienas, saka Kungs, kad arājs ražas vācēju panāks, un viņa spiedējs to, kas sēj sēklu, un kalni no saldvīna pilēs, pakalni pludos no tā.”* (Amosa 9:13) Arī Jāņa atklāsmes grāmatā mēs atrodam līdzīgu vēsti par nakamās Dieva valstības pārpilnību: *“..Tas ir noticis. Es esmu Alfa un Omega, Sākums un Gals. Es došu izslāpušajam dzert bez maksas no dzīvā ūdens avota.”* (Atkl. 21:6)

Kristus cieta graužoņas slāpes pie krusta Golgātā, lai Viņa nākamajā valstībā visi izslāpušie, fiziski vai garīgi izslāpušie, varētu dzert bez maksas no dzīvā ūdens avota. Atklāsmes grāmata beidzas ar aicinājumu: *“..Kam slāpst, lai nāk! Lai ņem dzīvo ūdeni bez maksas katrs, kas grib.”* (Atkl. 22:17b) Jēzus Kristus pie krusta cieš šausmīgas slāpes mūsu dēļ, lai tiem, kas ticībā paļaujās uz Viņu, ne mūžam nav jāslāpst. Dzīvības ūdens ir brīvs!

Māc. Dr. Uldis Ukstiņš

MĪLESTĪBA, KUĶA UZVAR

Gatis Ķeris

Šie Jāņa evaņģelija 19:30 vārdi bija Jēzus sestie vārdi no krusta. Jēzum vēl bija spēks skaļi izrunāt savus beidzamos vārdus, rādot, ka Viņš nebija parasts noziedznieks, kam būtu bijis ļoti maz spēka kaut ko pateikt pēc tik ilgās karāšanās pie krusta, ka Dieva Gars vēl viņu stiprināja līdz pašām dzīves beigām.

Ko Jēzus gribēja teikt ar šiem vārdiem? Viņš pasludināja, ka darbs, ko Dievs Viņam deva zemes

virsū bija pabeigts. Ir teikts par Zerubabeli, kuŗš atjaunoja templi ap 516. g. pirms Kristus, ka Zerubabela rokas likušas šim namam pamatus un viņa rokas arī to pabeidza. To pašu var attiecināt uz Jēzu Kristu. Pāvila vēst. efeziešiem 2:20 rakstīts, ka Kristus ir mūsu ticības stūrakmens, un Pāvila vēst. ebrejiem 12:2 – Kristus ir mūsu ticības iesācējs un piepildītājs.

Kristus nāca, lai darītu Dieva prātu. Viņš bija vienīgais cilvēks,

kuŗš piedzima, lai mirtu. Jo tas bija Viņa uzdevums – mācīt ļaudis par Dieva valstību; dziedināt slimos un beigās nomirt pie krusta. Caur Kristus nāvi grēka vara tika iznīcināta un cilvēks varēja kļūt salīdzināts ar Dievu.

Jēzus bija tilts starp cilvēku un Dievu. Ar Viņa nāvi pie krusta Dieva pestīšanas plāns bija piepildīts. Pie krusta grēks tika uzvarēts! To, ko Dievs bija pavēlējis Jēzum darīt, Viņš izpildīja līdz galam. Vienīgi paliek, cilvēkam ticībā pieņemt Jēzu Kristu kā savu Pestītāju un ticēt Viņa pabeigtajam darbam pie krusta.

Trešajā dienā, Jēzus tika augšāmcelts, tas arī bija Dieva plāns, parādīdams, ka grēks un nāve ir pārvarēta un cilvēkam ir atvērts ceļš uz debesīm caur Kristus pabeigto darbu.

Foto: S. Aļļe

izbeigušās un pestīšanas darbs ir piepildīts. Bet šie vārdi arī runā par nākotni. Pestīšanas darbs tika piepildīts pie krusta, bet tas nekad nebeigsies, tas nes svētības mūžībā. Caur Dieva žēlastību, ticot Jēzum Kristum, mēs stāvam taisnoti Dieva priekšā vienumēr.

MĪLESTĪBA, KUĀR UZTICĀS

Benita Ukstiņa

“Un Jēzus sauca skaņā balsī: ‘Tēvs, es nododu savu garu tavās rokās.’ Un to sacījis, viņš nomira.” (Lūkas ev. 23:46)

Katru svētdienas rītu, kad abi ar vīru, draudzes mācītāju, dodamies no Lansdales uz Filadelfijas draudzes dievkalpojumu, bieži priecājamies, redzot brīnišķīgo saules lēktu. Tāpat, kad 12. klases studentiem dabas mācības klasēs mācu par Dieva radīto pasauli, atminos Psalmista vārdus: *“Kad es redzu Tavas debesis, Tavu roku darbu, mēnesi un zvaigznes, ko Tu esi radījis: Kas gan ir cilvēks, ka Tu viņu piemini, un cilvēka bērns, ka Tu viņu uzlūko?”* (Psalms 8:4-5). Kad sāku domāt par man šim vakaram nozīmēto rakstvietu tad prātā nāca šie Dāvida vārdi.

Tāpat, sāku sev jautāt – *“Kāpēc Dieva Dēls, zinot Viņam nosprausto likteni tomēr nolēma nākt?”* Viņš taču nāca brīvprātīgi pasaulē kuru Dievs iesākumā radīja. Viņš nāca lai dzīvotu grēcinieku vidū, lai ietu sājpu ceļu, lai mirtu, bet trešā dienā augšāmceltos. Es jautāju: *“Kāpēc? Kāpēc Viņš nāca?”*

Labi pazīstamā žurnālā – *Journal of American Medical Association* – ir raksts *“The Physical Death of Jesus Christ.”* To rakstīja divi Metodistu mācītāji kam prasīja rakstīt par Jēzus fiziskām ciešanām pie krusta. Ārsti kas strādāja slavenā Mayo klinikā, Minnesotā. vēlējās šādu rakstu publicēt medicīnas žurnālā. Rakstā uzsvēra ka Jēzus smagi cieta jau pirms Viņu piesita pie krusta. Būdam cilvēks Viņa fiziskas sāpes bija ļoti graužoņas.

Jau tad kad Viņu apcietināja, Jēzu spīdzināja. (angliski *“scourging”*.) Jēzu Kristu pēra ar pātagu kuŗam piestiprināti metāla gabali. Amerikā vergu kungi lietoja šo pašu metodi lai sodītu savus vergus. Vergiem sita pa muguru līdz tiem parādījās asinis un bieži to darīja līdz pat nāvei. Jēzus piedzīvoja to pašu kā vergi. Negulējis, izslāpis un smagi elpojot Viņš cieta šausmīgas sāpes. Kopā ar Psalmistu mums ir jājautā: *“Kas gan ir cilvēks, ka Tu Viņu uzlūko?”*

Mācoties un strādājot kā mūzikas terapeiste mērķis

bija caur mūziku palīdzēt indivīdiem izrauties no depresijas, atrast veidu kā saprast savas emocijas. Studijās prasīja apmeklēt vairākas iestādes – psihiatriskās slimnīcas, bērnu namus un veco ļaužu mītnes. To darot mācījos saprast cik svarīgi ir izveidot ciešas savstarpējas attiecības ar līdzcilvēku.

Jēzus, atrodoties pasaulē, bija cilvēks un Dieva Dēls. Viņš piedzīvoja draudz garīgas sāpes, jo daudzi Viņu nesaprata un atstāja. Pats Dievs Viņu atstāja, kad Viņš mira pie krusta. Dieva Dēls uzrunāja savu Tēvu pirms mira: “*Tēvs, es nododu savu garu tavās rokās.*” Viņš pie krusta izcīnīja savu lielāko cīņu ar sātānu. Mirstot pie krusta, Jēzus beidza savu miesīgo dzīvi, bet savu garu nodeva Debesu Tēvam no kā Viņš nāca, kam Viņš dzīvoja.

Ja domājam par mūsu dzīvi, mūsu piedzīvojumiem, tad varam saprast šos Dieva Dēla vārdus. Jo arī mēs uzticamies, pazīstam Viņu – Dievu Tēvu, kas mūs saprot. Pie krusta Jēzus divreiz lietoja vārdu “Tēvs”, uzrunājot Dievu. Pirmo reizi: “*Tēvs, piedod tiem,*” un otro reizi: “*Tēvs, es savu garu nododu Tavās rokās.*” Kopīgi Dievs Tēvs un Dievs Dēls atvēra katram cilvēkam ceļu atpakaļ pie Dieva. Katrs ticīgais var teikt: “*Tēvs, es savu garu nododu Tavās rokās.*”

Mūsu dzīves ceļu staigājot, vai tās būtu saulainas vai apmākušas dienas, varam gūt dvēseles mieru, jo uzticamies Tēvam un Dēlam. Tikai viens vārds atbild uz Psalmista jautājumu – Kāpēc? Tas ir vārds – **Mīlestība!**

Benita Ukstiņa

NĀKOTNE UN CERĪBA

Amērikas Latviešu Baptistu Apvienības Kongresa Dienas

2020. g. no 14.-16. augusta

Dievs jūdu tautai, kuŗa atradās gūstniecībā Bābelē, caur pravieti Jeremiju saka: “*..es došu jums nākotni un cerību!*” (Jerem. 29:11). Šo Jauno gadu iesākot uz mums runā Dieva vārds, kā reiz tas runāja caur pravieti Jeremiju uz jūdu tautu. Vārdi: “Jaunais gads”, protams, runā par nākotni. Krustojot Jaungada sliedzi mēs skatāmies uz priekšu. Mēs skatāmies uz nākošajām 365 dienām; šogad mums ir pat 366 dienas. Mēs skatāmies ar cerības pilnām sirdīm, ka šīs dienas nesīs jaunas svētības, jaunus sasniegumus un jaunas izdevības. Šai gadā mūsu Kongresa dienās domāsim par **nākotni un cerību** ko mums sola Dieva vārds. Kongresu dienu programma būs sekojošā:

•Rīta svētbrīži - piekdien un sestdien

- “*Miesas augšāmcēlšanās!*” (1. korint. 15:35-45)

runātājs vēl nav pilnīgi sarunāts

- “*Redzi Es nāku drīz!*” (Jāņa atkl. 22:12-17)

Ralfs Augstroze

•Bībeles studijas - piekdien un sestdien

- “Dzīvot mūžīgās dzīvības gaismā - *Ticam miesas augšāmcēlšanai un mūžīgai dzīvošanai!*” – **Pēteris Aļļe**

- “Kalpot Kristum Viņa Otrās atnākšanas gaismā - *Jēzus tāpat nāks kā redzējiet Viņu debesīs aizējam!*” – **māc. Dr. Uldis Ukstiņš**

•Piekdienas pēcpusdienas programmas vadītājs **Juris Alksnītis**

•Piekdienas vakara svētbrīdis – “*Katra mēle Viņu apliecinās!*” (Filip. 2:1-11) – **māc. Dr. Pauls Barbins**

•Piekdienas vakara ugunskuru vadītājs **Gatis Ķeris**

•Sestdienas Svētā vakarēdiena svētbrīdi vadīs **Pēteris Aļļe**

Kongresa dievkalpojumā svētdienas rītā - runātājs māc. Dr. Uldis Ukstiņš; Vadītājs māc. Dr. Pauls Barbins; Mūziku kārto Gunta Plostniece

Svētdienas mūzikālā pēcpusdienā – “Dziesma par Debesīm” –vadītāja Gunta Plostniece

Kongress notiks, kā beidzamos gados, piekdienas un sestdienas pēcpusdienā.

Saimniecību un administrāciju kārto – **Ralfs Augstroze** Komandants–**Andrejs Kalnmals** Reģistrācija – **Inta Augstroze** Pavadītāja Kongresa dienu sarīkojumos būs **Sarma Aļļe**

***

Kā kristiešiem mūsu cerība ir pamatota Jēzū Kristū, kuŗš ir augšāmcēlšanās un dzīvība. Viņš ir ar mums ikdienas līdz laika beigām. Viņš saviem mācekļiem reiz solīja laika noslēgumā otro reizi atgriezties, lai nodibinātu Savu mūžīgo valstību. Šodien augšminētās patiesības veido mūsu ticības dzīvi un par šīm patiesībām domāsim šī gada Kongresa dienās.

Novēlu katram ALBA draudžu loceklim un draugam Dieva svētītu Jauno gadu. Lai Dievs svētī katru vienu mūsu draudzi uzticīgi paust šo cerības vēsti par mūsu Kungu Jēzu Kristu. Šodien Viņš ir Garā pie mums, un kā Viņš solīja - Viņš nāks reiz atkal. Šodien šīs pārlicības ir mūsu cerības drošais pamats!

Lai Dievs ir ar jums līdz tiksīties šī gada Kongresā!

māc. Dr. Uldis Ukstiņš —ALBA priekšsēdis

ZIEMSVĒTKI

Bukskauntijas Draudzes Dievnamā

Šodien mūsu mājas sētā skatos uz pašu iestādīto eglīti. Eglītes galotne nav apsnigusi, jo ziema ir pagājusi un jau tuvojas Lieldienas. Vai eglīte ir balti apsnigusi, vai zaļa, – šis koks ieņem sevišķu vietu manā sirdī, manās atmiņās. Saprotams, atmiņas saistās ar mīļiem Ziemsvētku notikumiem. Svētku atmiņas saistas ar jaukiem brīžiem, kad ar ģimeni mežā atradām to skaistāko eglīti, to nocirtām un pārvedām mājās. Tad Ziemsvētku vakarā vienojāmies ap to, dziedot “Ak, eglīte....” Eglīte nes prieka sajūtu katra ticīgā sirdī!

Apsnigušai, vai arī zaļai eglītei, piemīt daudz simbolismu, par kuriem caur gadu gadiem ir sarakstīti stāsti un pat grāmatas. Eglīte zaļo katrā gada laikā. Eglīte liecina par dzīvības un cerības spēku. Tā, pušķota ar krāsainām svecītēm, apgaismo visu telpu! Kristiešiem svecītes arī simbolizē ticības gaismu, un zvaigzne egles galotnē stāsta par zvaigzni no austrumiem, kas liecināja par Dieva Dēla ienākšanu mūsu pasaulē.

Cik jauki ir Ziemsvētkos atrasties ģimenes vidū, vai tas būtu pašu mājās, vai arī draudzes ģimenē, brāļu un māsu vidū. Jau vairākus gadus Bukskauntijas un Filadelfijas draudzes māsas, kopā ar pārejiem draudzes locekļiem, pulcējās pirms māsu rīkotās eglītes Bukskauntijas draudzes dievnamā

Silvija Gunta Tighe un Gaida Gulbe aizdedzina adventes sveces
Foto: C. Augstroze

Ziemsvētku dievkalpojuma.

Pagājušā gadā māsu eglīte un dievkalpojums notika pēc svētkiem, 29. decembrī. Dievkalpojumā dziedāja apvienotais koris, draudžu koŗa diriŗentu Ralfa Augstrozes un Guntas Plostnieces vadībā. Benita Ukstiņa pavadīja koŗa dziesmas ar klavierēm. Ēŗģelniece bija Silvija Augstroze. Adventa kronī svecītes aizdedzināja Gaida Gulbe, bet Svētos Rakstus lasīja Silvija Gunta Tighe. Filadelfijas un

Ilze Diaz-McClain

Foto: C. Augstroze

Māc. Dr. U. Ukstiņš

Foto: C. Augstroze

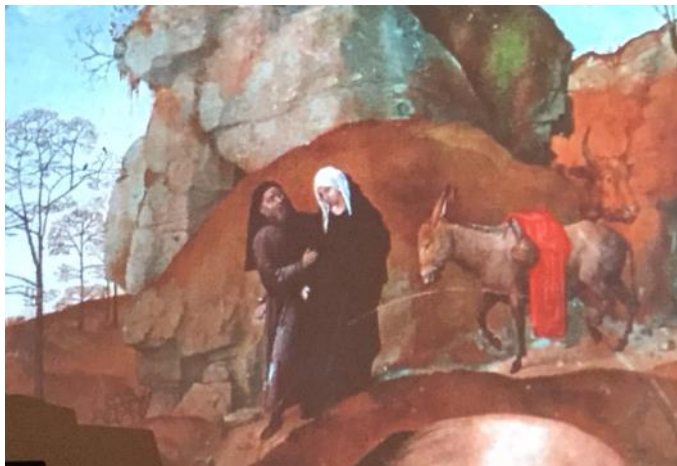
Bukskauntijas draudžu mācītājs Dr. Uldis Ukstiņš sniedza izcilu svētrunu.

Pēc dievkalpojuma visi baudīja gan miesīgo, gan arī garīgo barību blakus telpās. Par sadraudzības brīdi bija rūpējušās māsas. Pēc sadraudzības un

Gunta Knechel Foto: C. Augstroze

mielasta es, ALBA māsu apvienības vadītāja, sveicināju klātesošos, bet Bukskauntijas draudzes Karina Rillinga vadīja interesantu programmu ar temu “Kristus piedzimšana mākslinieku gleznas”. Desmit māsas stāstīja par desmit gleznām. Bija

Mākslas darbs: Mary and Joseph on the Way to Bethlehem.

Hugo van der Goes

interesanti skatīties 10 “Power Points”, ko ar mūzikas skaņām sakārtoja Karinas vīrs, Dr. David Rilling. Tās uz ekrāna rādīja Ralfs Augstroze. Kā jau parasti, nevien tikai paši baudījām svētības no šīs jaukās svētdienas pēcpusdienas, bet ar tām arī dalījāmies ar citiem, saliekot ziedojumus LBDS lauku draudžu mācītājiem.

II

Liktos, ka nu būtu arī pienācis laiks noņemt skaisto eglīšu dekorācijas līdz nākošajam gadam, bet gluži vēl ne! Vēl bija izdevība priecāties par izpušķotajām eglītēm, gan dievnamā, gan arī baznīcas blakus telpās šī gada piektā janvāra pēcpusdienā, kad draudzes dievnamā apvienots koris no pašu un Filadelfijas draudzes sniedza gadskārtējo Zvaigznes dienas koncertu. Koncertā piedalījās arī kaimiņu, “Saint Paul’s” ev. lut. draudzes koris. Pārdomas sniedza šīs draudzes mācītājs David Heckler. Koncertā, blakus koŗa dziesmām, bija Zigrīdas Gulbes klavieru sōlo ; bet vairākus vijoles sōlo spēlēja izcilā viesu vijolniece Tess Varley Guy. Dzirdējām arī kaimiņu draudzes koŗa diriģenta Tod Silvius klavieru sōlo; māc. David Heckler sōlo ģitāres pavadījumā un kvarteta dziesmu no Zigrīdas Gulbes, Dagnijas Murray, Silvijas Augstrozes un Rutas Ņeres. Viesu ērgelnieks Seth Trumbore kalpoja pie ērgelēm izpildot visus pavadījumus. Neizpalika arī draudzes mācītāja Dr. Ulza Ukstiņa iesākuma un beigu vārdi. Pēc šīs jaukās dziesmu pēcpusdienas, vēl ilgu laiku klausītāji un koncerta izpildītāji pakavējās blakus telpās, lai baudītu uzkodas un sadraudzību.

Kad nākošajā dievkalpojumā jaunā gadā draudze atkal pulcējās dievnamā, tad eglīte vairs nepušķoja ne dievnamu nedz blakus telpu. Tomēr jauno gadu sākot, Ziemsvētkos saņemtās svētības vēl arvien mīta draudžu locekļu sirdīs.

Benita Ukstiņa—Bukskauntijas draudzes korespondente

Ruta Ņeris

Foto: C. Augstroze

KLUSA NAKTS, SVĒTĀ NAKTS

Filadelfijas latviešu baptistu draudzes 2019. g. Ziemsvētku koncerts

Filadelfija latviešu koncertkoris

Foto: Vilnis Klimanis

Caur gadu desmitiem Filadelfijas latviešu baptistu draudzes Ziemsvētku koncerts ir sācies, korim svinīgi ienākot aptumšotajā dievnamā ar svecītēm rokās, dziedot pazīstamo Grūbera Ziemsvētku korāli: *“Klusa nakts, svēta nakts”*. Beidzamajā pantā dziesmai vienumēr pievienojas draudze: *“ Klusa nakts, svēta nakts, Dieva Dēls, Tava nakts Nes caur Tevi mums glābšanu – laimi dodi Tu mūžīgu. Sveicam Tevi nu mēs... ”* Koncerts, 2019. gada otrā Adventa svētdienā, notiek Filadelfijas Sv. Jāņa ev. lut. draudzes dievnamā. Beidzamajos gados Ziemsvētku koncerts noticis pamīšus gan Sv. Jāņa ev. lut. draudzes, gan Baptistu draudzes dievnamā. Koncerta korī piedalās dziedātāji no abām draudzēm

un arī viesu dziedātāji. Koncerts sākas ar ērģeļu prelūdi: *Fuga HWV 610* no *G. F. Handel*, ko atskaņo leva *Carucci*. Viņa ir ērģelniece un pianiste visam koncertam.

Pēc ērģeļu prelūdes un minētā sākuma korāļa: *“Klusa nakts, svēta nakts...”* ievada vārdus un lūgšanu saka Filadelfja sv. Jāņa draudzes mācītāja leva *Dzelzsgalve*. Seko vairākas koŗa dziesmas. Pirmā ir: *“Eņģeļu vēsts”* no plaši pazīstamā Latvijas baptistu komponista Ērika Ešenvalda. Kori ar klavierēm pavada leva *Carucci*, ar flauti *Neil Wetzel* un ar čellu *Linda Aļje Murphy*. Nakošās divas koŗa dziesmas ir komponista Gunta Baumaņa: *“Baltas*

sniega pārslas” un franču 16. gadsimta korālis: “*Klausekan zvani*”. Tai seko atkal franču koralis: “*Masters in this Hall*”.

Bez koŗa, koncertu kuplina: “*Neil Wentz Trio*”. To sastāda Dr. Neil Wetzel - flauta, *Patrick Kressen* – klavieres un *Paul Rostock* – bass. Viņi spēlē divas dziesmas: “*Winter Wonderland*” un “*My Favorite Things*” un pavada Jūliju Plostnieci dziedot: “*Silver Bells*”. Pēc trio snieguma klausāmieš levas *Carucci* klavieru sōlo – E. Grīga: “*Nakturne*”. Plašākais koŗa sniegums ir Bruno Skultes: “*Ziemsvētku nakts vizija*”, ko ar flauti pavada *Neil Wetzel*, ar čellu *Linda Alje Murphy* un duetu dzied *Karolina Ozols Roman* un Jūlija Plostniece. Pēc tam draudze, pamīšus ar kori, dzied: “*Lai slavas skanēs plūst*” (*In Dulci Jubilo*). Koncerts beidzas ar Trio sniegumu, koŗa dziesmu un ērģeļu postlūdi. Trio atkal spēlē

Koncerta reklamas plakāts

“Priecājas eņģeļi un priecājās tautas tā Kunga vaiga priekšā! Jo Viņš nāk! Alleluja!” Draudze var klusumā pārdomāt dzirdēto klausoties ērģeļu postlūdi: “*Christmas Chimes, op.36, No.1*” – *N. W. Gade*.

Šis Ziemsvētku concerts, otrā Adventa svētdienā, iepriecināja katru klausītāju viņu ceļojumā uz Betlēmi, kur eņģeļu dziesmas sveic jaundzimušo bērniņu: “*Jo jums šodien Pestītājs dzimis, Dāvida pilsētā, kas ir Kristus, tas Kungs*” (Lūkas ev. 2:11). Pateicība nākas diriģentei, dziedātājiem un mūziķiem par svētīgu devumu. Atstājot koncertu, sirdis gaviļēja par mūsu Pestītāju!

māc. Dr. Uldis Ukstiņš

Soliste Julia Plostnieks un diriģente Gunta Plostnieks ar Neil Wetzel Jazz Trio pēc Ziemassvētku koncerta Filadelfijā.

Foto: N. Murphy

divas dziesmas: “*Christmas Time is Here*” un “*Ziemas miers*” un pavada Jūliju Plostnieci dziedot: “*Oh Christmas Tree*”. Koŗa dziesma ir: “*Nāc slavē, dvēsele*” - *C. Saint Sans*. Dzirdam kori dziedam, ka:

KĀ TAS BIJA PIRMS 25 GADIEM

Rakstu izmeklētājs Gatis Ķeris—Kristīgā Balss 1995. g. jūnijs / jūlijs

PŪPOLU SVĒTDIENA FILADELFIJĀ

Filadelfijas latviešu baptistu draudzes kora sniegtie koncerti nav retums, taču draudzē un tās apkārtnē tie aizvien tiek gaidīti. Tā arī Pūpolu svētdienā, 9. aprīlī, Filadelfijas baptistu baznīcā pulcējās ļaudis, lai būtu klausītāji un dalībnieki Ciešanu laika koncerta dievkalpojumā.

Koncerta sniegunā Filadelfijas latviešu baptistu koris un diriģente – Gunta Plostniece sadarbojās ar apkārtnējo draudžu dziedātājiem un Filadelfijas pilsētas profesionāliem mūziķiem. Prelūdē komponists Viktors Baštiks atskaņoja improvizāciju ērģelēm par temu – Kristus mūsu Glābējs. Koncerta pirmā daļā skanēja V. A. Mocarta „Ave Verum”, ko izpildīja koris un Encore stīgu kvartets, kuŗa dalībnieki ir aktīvi Filadelfijas mūzikas dzīvē. Sopranā soliste – Iveta Olivere (Olivier), un alta soliste – Inta Augstroze ar Keith Olīvera (Olivier) un Fannijas Stūrmanes klavieru pavadījumiem atskaņoja trīs dziedājumus no G. B. Pergolesi „Stabat Mater”. Operdziedātāja – Elizabete Stuba (Stubbs) dziedāja soprāna solo no A. Brāmsa „Rekviems” un V. A. Mocarta „Exsultate, jubilate”.

Mācītājs Uldis Ukstiņš klausītājus vadīja pārdomās par Kristus izšķiršanos, tikt upurētā par pasaules un katra mūsu izpirkšanu. Cilvēciskā perspektīvē Kristus bija iespēja nogriezties no Golgatas ceļa un atgriezties Nacaretē, kur Viņš varēja kļūt par tautā cienījamu rabīnu, taču Kristus izvēlējās mirt mūsu labā, ne dzīvot sevis dēļ. Māc. Uldis Ukstiņš sacīja: „Kristus nevarēja rīkoties citādi un tajā pašā laikā kalpot Dievam.” Vācu teologs Ditrichs Bonhoefers, kuŗa 50. mocekļa nāves gada diena tiek atminēta šogad, 1939. gadā no A.S.V. atgriezās Vācijā, lai nostātos pret nacistu valdību un paustu kristietības balsi pretēji tā laika doktrināli un ētiski samaitātajai Vācijas valsts baznīcai. Tas bija bīstami, bet, apliecinot uzticību Kristus evaņģēlijam un savai tautai, Bonhoefers gāja Kristus ceļu. Viņš nevarēja rīkoties citādi un tajā pašā laikā kalpot Dievam. Svētruna, varbūt vairāk man personīgi, lika domāt par tiem lieliem un arī šķietami maziem brīžiem un brīdīšiem mūsu dzīvē, kad mēs nevaram rīkoties citādi un tajā pašā laikā kalpot Dievam. Tik bieži taču mums savās sociālās, morālās, intelektuālās un dziļi personīgās dzīvēs ir jāvelk līnija starp „darīt ko citu” un „kalpot Dievam”. Vai es joprojām uzdrīkstos savus darbus un uzņemtos pienākumus iedalīt šajās divās kategorijās?

Pēc svētrunas, korim atskaņojot Viktora Baštika kantāti – „Dieva vadība”, sekoja koncerta galvenā daļa. Šī kantāte 1989. gadā bija komponista vērtīgums

40. dziesmu dienai. Toreiz pirmatskaņojumu diriģēja pats Viktors Baštiks, bet tajā pašā vasarā, diriģentes Guntas Plostnieces organizēts, latviešu baptistu kamerkoris viesojās Latvijā, atskaņojot jaunkomponēto Viktora Baštika kantāti dzimtenes draudzēs. Kantāte ir rakstīta 7 daļās korim, soprāna un baritona solistiem ar oriģinālu instrumentāciju ērģelēm, klavierēm un divām flautām. Vēlāk komponists ērģeļu partiju instrumentēja stīgu ansamblim. Šādā versijā arī man 9. aprīlī, bija iespēja šo kantāti dzirdēt. Tā kā Filadelfijas draudze plāno iegādāties jaunas ērģeles, lai nomainītu jau savu laiku nokalpojušās, tad izsaku minējumu un sava veida aicinājumu, ka varbūt pēc kāda laika „Dieva vadība” būs dzirdama Filadelfijā atkal, kad kantāte tiks atskaņota tās sākotnējā versijā, komponistam izpildot ērģeļu partiju. Šoreiz V. Baštiks koncertam palīdzēja skanēt, esot basu rindās, koncertu diriģēja Gunta Plostniece, uz klavierēm pavadīja Fannija Stūrmane. Sarunā pēc koncerta V. Baštiks atzinīgi novērtēja dziedātāju, mūziķu un diriģentes kopīgi paveikto darbu.

Bieži esmu dzirdējis ļaudis runājam par nacionālo, kultūras un garīgo vērtību saglabāšanu un kopšanu baznīcā, bet vairāk kā iepriekš šī darba nozīmi un potenciālo bagātību varēju atskārt augšminētajā koncertā. Kantāte „Dieva vadība” ir spilgts piemērs, kā veidojas un tālāk tiek nodots mūsu garīgais mantojums. Cilvēkam vienmēr ir bīstamība sākt dzīvot atmiņās un līdz ar to zaudēt radošu attieksmi pret laiku, kuŗā ir dota svētība dzīvot. Pagājušajā gadā, atbraucot uz Filadelfiju, grūtākais nebija pierast pie jauniem apstākļiem, attiecībām un pienākumiem, bet gan apzināties, kur ir mana tagadne un cik tālu es savu pašapziņu drīkst balstīt atmiņās, tātad – pagātnē. Paredzu, ka šī izšķirība ir bijusi jāatrod arī vairumam lasītāju, reiz atstājot Latviju. Kantāte, šī gada 30. aprīlī, Dziesmu dienā Bostonā skanot, pieminēs Dieva vadību, kas ir palikusi nemainīga, Dziesmu dienas svīnot jau 46. gadu. Šī kantāte nav tikai atmiņas par pagātni, bet līdzīgi kā 1989. gadā, kad pēc kantātes pirmatskaņojuma pavasarī, Filadelfijas Dziesmu dienā, tā bija dzirdama vasarā Latvijā, tā arī šodien – Dieva vadības piedzīvošana tagadnē veido jaunas kvalitātes liecību rītdienai. Šāds koncerts, kāds 9. aprīlī bija dzirdams Filadelfijā, mums neapšaubāmi palīdz pagātnes un šodienas vērtību apzināšanā. Tas mūs aicina sevi nevis saglabāt, bet veidot un tikt veidotiem rītdienai – nākotnei – beidzot un vispirms Mūžībai, jo Dieva vadība ir mūžīga.

Pēteris Smiņis